

Koledar za avgust 1918.

Namen apostolstva molitve za avgust, določen od sv. Očeta:

Spreobrnjenje Japoncev.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavanl. škof.
1 Četrtek	Vezi sv. P. ap.	Naši vojaki ujetniki; ugodno vreme	Tunice	Mozirje Luče
2 Petek	Alf. Lig., Porc.	Spoznanje koristi odpustkov	Ribnica	
3 Sobota	Najdba sv. St	Pridigarji in poslušalci besede božje	Lj. Marjan.	
4 Nedelja	Dominik	Duh samostanskega življenja	St. Ožbald	Nova Štifta St. Martin St. Mihael Nazarje Bočna
5 Poned.	Mar. D. Snežna	Treska in hudega vr., reši nas o G.!	Gora pri Sodr.	
6 Torek	Izprem. Gosp.	Veselje v pobožnosti	Predoslje	
7 Sreda	Kajetan	Naši bolniki in ranjeni	Sv. Jakob o. S.	Ptuj
8 Četrtek	Cirijak	Skorajšnji, pravi mir	Polica	
9 Petek	Roman	Tisk in časopisi	Götheniz	
10 Sobota	Lavrencij	Služabniki sv. cerkve	Raka	Hirfal v Ptuj
11 Nedelja	Tiburcij	Spoznanje besede božje	Janče	
12 Poned.	Klara	Zenski samostani in njih zavodi	Gojzd	
13 Torek	Hipolit	Spolnjevanje Bogu storjenih obljub	Dobovec	S. Peter i. Pav. Sv. Urban Hajdinja
14 Sreda	Evzebij	Priloga za šmarne maše	Lj. Lichtentur.	
15 Četrtek	Vneb. Br. D. M.	Marijina božja pota	Polje	
16 Petek	Joahim, Rok	Krščanski očetje	Dolenja vas	Vurberg Sv. Andraž Sv. Lorenc S. Marko p. P. Sv. Marjeta Polenšak
17 Sobota	Hijacint	Avstrijska cesarska hiša	Ribno	
18 Nedelja	Helena	Duh pokore romarjev	Sv. Lovr. o. T.	
19 Poned.	Ludovik	Zmage v skušnjavah	Cerklje pri Kr.	S. Marko p. P. Sv. Marjeta Polenšak
20 Torek	Bernard	Zatična in cistercijski samostani	Zalina	
21 Sreda	Ivana Franč.	Krščanske matere in vdove	Mekinje	
22 Četrtek	Timotej	Poklici v duhovski stan	Trebnje	Rogatec Sv. Križ p. Sl. Sv. Ema Sv. Peter Kostrivnica
23 Petek	Filip B.	Krščansko življenje v naših krogih	Koprivnik	
24 Sobota	Jernej	Katoličani na Turškem (pos. v Arm.	Št. Jernej	
25 Nedelja	Patricija	Vsi, ki omahujejo med svet. in Bogom	Goričica	Sv. Križ p. Sl. Sv. Ema Sv. Peter Kostrivnica
26 Poned.	Cefirin	Duha upornosti, reši nas o Gospod!	Zgor. Tuhinj	
27 Torek	Jožef Kalas.	Ljudske šole	Dole	
28 Sreda	Avguštin	Avguštineum na Dunaju	Štanga	Sv. Ema Sv. Peter Kostrivnica
29 Četrtek	Obglavl. J. Kr.	Vsi, ki nedolžno trpe	Stopiče	
30 Petek	Roza Lim.	Katoličani v Ameriki, pos. v Limi	Brdo	
31 Sobota	Rajmund	Novorojeni. Vsi v avgustu rojeni	Višnja gora	

Odpustki

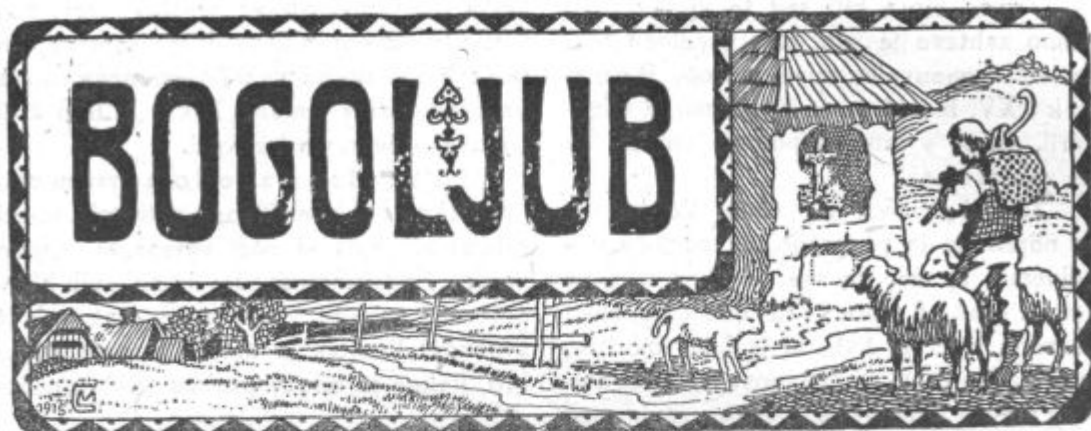
za mesec avgust 1918.

1. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. — Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v vseh farnih cerkvah kakor tudi v podružnicah vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se morejo tudi darovati dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni prej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote, dne 3.

avgusta opoldne, do nedelje, dne 4. avgusta opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že osem dni prej, t. j. od 27. julija naprej. Vendar pa ni mogoče, teh odpustkov se dvakrat udeležiti. Kdor se jih torej udeleži danes in jutri, jih ne more zadobiti prihodnjo soboto in nedeljo, in narobe.

2. Petek, prvi v mescu. Porcijunkula. Porcijunkulski odpustek kakor včeraj. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

3. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja, storjena Materi božji, in

Vojsko vojski!

Dne 26. julija so minula štiri nesrečna leta od onega usodnega dne, ko nas je preplašila novica: Vojska bo!

Kaj smo medtem doživeli!... Slutili smo, da bo nekaj hudega; ali da bo kaj takega, tega ni nihče sanjal. Ko bi bili tisti, ki so kamen sprožili, slutili, kak plaz se bo vsled tega utrgal, bi si bili premislili, preden so začeli...

Do Božiča, upamo, da bomo opravili, so nas tolažili. Preden bo listje odpadlo, bomo doma, je menda govoril nekdo, ki ima v tej vojski veliko besedo.

A medtem je zemlja že štirikrat naredila svojo velikansko pot okoli solnca, štirikrat smo že praznovali Božič, zdaj stopamo v peto leto — konca pa le ni.

Kake gore gorja so se medtem nakupičile nad vso Evropo! V vojsko je zapleten skoro ves svet. Več kot 50 milijonov mož je v vojski. 13 milijonov že mrtvih! Kdo pa šteje ranjence, bolnike, invalide, slepce, norce... Kdo šteje nesrečne družine, matere, sirote, neveste; potrte nade, strta srca!... Kdo šteje solze, ki so tekle in teko?...

Poleg tega pomanjkanje vsega potrebnega, lakota, hiranje in prezgodnje umiranje ljudstva, draginja nezaslišana; porušenosti mesta in vasi, uničene cele dežele.

Materijalna škoda pa ni vse gorje, kar ga napravlja vojska. Vojsko spremlja

nepregledna množica grehov. Predvsem nečistost in kar je z njo v zvezi: zapeljevanje, spolne bolezni in njih prenašanje na nedolžne in na vse potomstvo; ubijanje nedolžnih ljudi; tatvine, goljufije, odrtije; zanemarjena vzgoja mladine in s tem rastoča popačenost in razuzdanost vsega ljudstva.

O ti grda vojska, kaj si nam prinesla!

Ali more kdo spričo vsega tega biti še prijatelj vojske? Se zanjo navduševati? Vojske ne sovražiti? Dà, še so taki!

Vseh ljudi zdrave pameti in človeških čustev klic mora marveč biti: Vojsko vojski! Z vojsko proč! Namreč po končani sedanjosti vojski. — Že pred to vojsko so bili možje, takoiimenovani pacifisti ali mirojlubi, ki so zahtevali odpravo vojska. Izdajali so tudi že posebne knjige in časnike v ta namen. A njih glas je bil še prešibek. Tisti, ki imajo moč v rokah, ga niso hoteli slišati. Nasprotno: z odločilnega mesta se je slišala beseda: Najbolje poročstvo za mir je, če smo dobro pripravljeni na vojsko. Kako grdo je ta, ki je to izgovoril, goljufal sebe, svoj narod in ves svet, vidimo sedaj.

Po končani tej vojski bo pa ves svet zaklical: Orožje proč! Mir po svetu!

Trojen mora biti sad te vojske. To trojno zahtevo je zdaj leto predložil vladarjem oznanovalec miru, sv. oče Benedikt XV. In naš cesar Karel mu je odgovoril, da se s tem popolnoma strinja. Te tri zahteve so:

1. Odprava vojskâ. Vojske naj se odpravijo in pospešijo, če mogoče popolnoma; če ne, pa vsaj kolikor mogoče omeje. Meč ne more in ne sme odločevati pravice; sicer bi tisti, ki je hujši morilec, imel vedno prav. — Ustanovi naj se mednarodna sodnija. Vsak prepir med državami mora priti pred to sodnijo. Vsaka obsojena država se mora tej razsodbi ukloniti; če ne, vse druge nanjo pritisnejo in jo primorajo, da miruje.

2. Odprava militarizma. Miles pomeni latinsko vojak. Militarizem je vojaška služba, vojaštvo kakor je zdaj v navadi, z vsem, kar je ž njim v zvezi: toliko število stalne armade, toliko in take kasarne, toliko orožja, bojne ladje, manevri itd.

Vojaštva bo samo toliko, kolikor ga je treba za notranji mir v državi in za to ga je

treba malo; zadosti bo prostovoljcev. Kasarne bomo porabili za druge namene, topove bomo prelili nazaj v zvonove, meče pa prekovali v lemeže, kakor je bilo preokovano že v stari zavezi.

3. Pravica narodom, vsem, malim kakor velikim. Konec zatiranja in izrabljanja. Krivica rodi sovražstvo, odpor, vojsko. Nobenih gospodov in nobenih hlapcev med narodi! Vsem mora sijati solnce svobode! Pravica in mir se morata poljubiti, kakor je bilo v psalmu (84.) zapovedano.

To so predlogi sv. očeta. Želje in zahteve sv. očeta pa morajo biti želje in zahteve vseh katoličanov, torej nas vseh!

To vam pišemo za to, da boste vedeli, da Cerkev in duhovniki nismo in ne moremo biti za vojsko. Nobeden nima manj vzroka biti za vojsko kakor cerkev in njeni služabniki. To povejte tudi drugim, tako da bo vedel vsak človek!

Vojska je sicer šiba božja. V prihodnji številki boste pa videli, da ni vse, kar se na zemlji zgodi, naravnost volja božja, marveč slabe reči Bog le pripusti. Bog ima pa še dovolj drugih potov in sredstev, s katerimi lahko uporna ljudstva kaznuje in kroti. A človek nima nobeden pravice, ljudstva potegniti v tako brezno nesreče, kakor se je zgodilo zdaj.

Zato mora biti klic vsega sveta:

Vojski vojsko! Ljudem mir!

Molitve v popravo bogokletstva.

Češčen bodi Bog!

Češčeno bodi njegovo presveto ime!

Češčen bodi Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek!

Češčeno bodi presveto ime Jezusovo!

Češčeno bodi njegovo najsv. Srce!

Češčen bodi Jezus v presvetem Rešitelju, em Telesu!

Češčena bodi Mati božja, Marija!

Češčeno bodi njeno brezmadežno spočetje!

Češčeno bodi ime Marije device in matere!

Češčen bodi Bog v svojih angelih in svetnikih!

Te molitvice so obdarjene z odpustki. Na Hrvaškem jih molijo v cerkvi duhovniki z ljudstvom naglas pred Najsvetejšim. Tudi pri nas naj bi jih molili, če ne skupno, pa vsaj vsak sam zase! Poslala pa jih je »Bogoljubu« neka dobra oseba, ki obenem piše:

Ne morem Vam popisati, kako me je srce bolelo, ko sem imela priložnost občevati z

bogokletneži. Tako, da so me strmé gledali, ko sem jih zavrnila in rekla, kako da se morejo drzniti izgovarjati take kletvine. Ali ne vedo, kaj da s takimi besedami izgovarjajo? Ali bi oni trpeli, ko bi kdo drugi nje s takimi besedami psoval? Malo časa sem sicer bila med njimi, a zdelo se mi je cela večnost. Ker kamor sem se obrnila, bodisi pri delu, bodisi

na cesti ali doma, povsod se je slišalo le bogokletstvo in pohujšanje mladine. To je bilo v italijanskih barakah v Lipnici, kjer je žalibog bilo tudi precej Slovencev. Hrepenela sem iz tistih barak, kakor hrepenijo duše iz vic, kar se mi je hvala Bogu tudi posrečilo. Ali žal mi je bilo za ubogo slovensko mladino, da se tam tako spridi.

U. L. v Gradcu

Kako je že z dobrodelnostjo?

Dobrodelnost polagoma napreduje in dobrodelna organizacija se vedno bolj razvija.

Najprej bodi povedano, da se je tudi izven Kranjskega začelo gibati. V Trstu so ustanovili svoje dobrodelno društvo in hočejo napraviti slovensko sirotišnico. — Tudi na Koroskem se je nekaj malega že začelo. V št. Jakobu v Rožni dolini so pričeli z malo sirotišnico, ki je nastanjena v društveni šoli. — Tudi s štajarskega se je slišalo, da želijo dobrodelnost vzbuditi. V nekem mestu štajarskem, ki ga danes še ne smemo imenovati, pa bo neka dobra žena, ki je zgubila v vojski edinega sina, zapustila svojo hišo za dobre namene. Ta zgled naj bi posnemali tudi drugi, kjer ni postavnih dedičev.

Enako je na Kranjskem v Žireh darovala dobra oseba svojo veliko hišo in nekaj zemljišča društvu »Dobrodelnost«, da bi odprlo v njej sirotišnico. V to sirotišnico se bodo sprejemale sirote iz bližine: najprej iz domače župnije, potem pa tudi iz poljanske doline in idrijskega okraja.

V št. Vidu nad Ljubljano se pripravlja in dovršuje hiša, kupljena v ta namen, da bo ondi sirotišnica za dečke. Zavod se bo odprl v jeseni z novim šolskim letom. Ob istem času ali še nekaj prej se odpre v Grobljah zavod za deklice.

Kar pa se tiče preskrbe sirot, bodi povedano, da se je za ljubljansko škofijo ustanovilo novo »Škofijsko društvo za varstvo sirot«. To društvo je stopilo na mesto prejšnjega »Patronata«, ki preneha; a

tudi društvo »Dobrodelnost« odstopi skrb za sirote temu društvu. — Ker mnogi povprašujejo po »Detoljubu«, ki je bil glasilo »Patronata«, bodi povedano, da bo »Detoljub«, ki ga je prevzelo novo društvo za sirote, izšel letos le enkrat proti koncu leta v večjem obsegu kot letno poročilo skrbstva za sirote; po vojski bo pa začel zopet večkrat izhajati. — Ako se je ustanovilo za ljubljansko škofijo novo društvo za varstvo sirot, pa s tem ni rečeno, da bi to društvo ne sprejemalo v svoje zavode tudi sirot iz drugih škofij. Sprejemalo jih bo, če bodo na ponudbo, v razmerju z darovi, ki so že prišli ali še bodo prišli iz drugih škofij ali dežel. — Novo društvo danes objavlja svoj poziv za nabiranje darov, ki je takoj za tem tiskano.

Prej pa bodi še povedano, da se tudi za invalide precej dela. Dobrodelna pisarna ima s tem mnogo posla. Le škoda, da ni mogoče vsem željam ustreči! Vsak invalid si želi obleke, čevljev in perila. S čevlji se je dozdej po posebni dobroti nekega dobrotnika za silo že postreglo. A obleka stane ena 800 K, če se dobi, a se še dobiti ne more. Zato bi bilo pa zelo ustrezno s platnom, če ga kak dober človek še kaj ima in bi ga hotel malo podariti, kar je bilo že v zadnji številki zaprošeno. Če ne, pa potem, ko boste lan poruvali, posušili, potrli, omikali, spredli, štrene oprali, pobelili in stkali — če še znate vse te umetnosti prejšnjih časov.

Darovi tudi vedno sproti prihajajo. Darujejo ljudje že nekaj — a v primeri z velikimi potrebami je vendarle malo. Pomislite, če je treba najmanj 1000 K, ako bi

hoteli enega samega invalida obleči! Darovi že prihajajo — a če se pomisli, koliko je denarja med ljudmi in koliko nekateri sami sebi privoščijo — liter vina 8 K, pa bodo vsega popili! — potem moramo reči, da ni preveč, kar darujejo! Ko bi ljudje bolj pomislili, kako kratko je življenje in kako dolga večnost, bi si s krivičnim ma-

monom še vse bolj delali prijatelje, ki jih spravijo v večna prebivališča.

Končno bodi povedano, da je v ljubljanski škofiji sklenjeno, da se bo ustanovil v vsaki župniji dobrodelni odbor ali društvo. Kaj več o tem pa ob drugi priliki. Društvo »Dobrodelnost« pa bo zveza vseh dobrodelnih organizacij.

Za sirote.

»Novo zapoved vam dam,« je rekel Jezus apostolom, in dal jim je ne samo ene nove zapovedi, ampak celo vrsto zapovedi, ki jih svet pred njim ni poznal. Čisto nova je bila paganskemu svetu Jezusova zapoved ljubezni, in kar strmel je, ko so mu oznanjevali, da mora ljubiti celo sovražnike. Nov je bil paganu nauk, da mora spoštovati žensko, o kateri je mislil, da ni vredna spoštovanja. Nekaj posebno novega je bil za ves svet Jezusov nauk o otroku.

Imeli so pač tudi pagani nekaj ljubezni do otrok. Toda ta ljubezen se ni razlikovala od tiste ljubezni, ki jo imajo živali do svojih mladičev. Tej ljubezni se je pridružilo še samoljubje: ljubili so otroke, če so od njih pričakovali kake koristi. To samoljubje je pa pogosto zatrla v paganskih starših še tisto malo živalske ljubezni; in ko se žival peha in trudi, da ohrani življenje svojim mladičem, so pagani morili in še moré svoje otroke, da bi jim ne bili v nadlego.

In če je bila usoda otrok, ki so imeli starše, tako huda, si lahko mislimo, kako je bilo s sirotami, ki si še niso mogle služiti lastnega kruha. Obsojene so bile k smrti. Včasih se je sirote polastil kak berač, pa ne iz ljubezni, ne iz usmiljenja. Otroku je pohabil roke in noge, ali mu iztaknil oči ali mu naredil velike rane in ga je potem postavil k cesti, da je prosjačil. In gorje otroku, če ni veliko nabral!

Jezus je prinesel odrešenje vsem. Tudi otrok ni pozabil. »Pustite male k meni, takih je namreč nebeško kraljestvo!« Ta klic Jezusov je pokazal svetu pravo vred-

nost otrokovo, in začeli so otroka spoštovati in ljubiti.

Med otroki pa so posebni ljubljenci Jezusovi tisti, ki so na svetu najbolj zapuščeni. Nimajo skrbnega očeta, ki bi jih oblačil in jim rezal vsakdanji kruh. Nimajo dobre matere, da bi jih grela s svojo ljubeznijo, kakor solnce ogreva pomladne cvetice. Uboge sirote! Pa ravno zato, ker so sirote usmiljenja najbolj potrebne, jih je Jezus sprejel v svoje posebno varstvo. »Kdor sprejme katerega teh malih v mojem imenu, sprejme mene,« je zaklical vesoljnemu svetu. In ta beseda, polna življenja, je hitela med svet in je padala kakor seme v človeška srca; padla je na pot, na skalo in med trnje; padla je pa marsikje tudi na rodovitna tla in obrodila mnogo-teren sad. Brezštevilne najdenišnice in sirotišnice ter raznovrstna zavetišča so bila sad besede, ki jo je Jezus izgovoril za sirote.

Tudi na Slovenskem je Jezusova beseda za sirote našla mnogo dobrih src. Od nekdanj so slovenski starši radi sprejemali sirote v svoje družine in jih vzgajali kakor lastne otroke. Nastale so pa tudi nekatere sirotišnice, v katerih katoliške redovnice vzgajajo precejšnje število sirot. V Ljubljani je Marijanišče za dečke in sirotišnica Lichtenthurn za deklice. Tudi Kranj ima svojo sirotišnico, in med vojsko se je otvorila na Homcu pri Kamniku. To jesen bo začela delovati sirotišnica v Grobljah za deklice in v št. Vidú nad Ljubljano za dečke.

V zadnjem času sta delovali v ljubljanski škofiji za sirote dve društvi: »Patro-

nat sv. Vincencija« in »Dobrodelnost«. Da bi bila sirotinska oskrba bolj enotna in da bi se izključila pri tako važnem delu vsakršna konkurenca pri nabiranju darov, se je po želji presvetlega gospoda knezoškofa in duhovščine ljubljanske škofije ustanovilo »Škofijsko društvo za varstvo sirot«, da organizira in vodi v imenu Cerkve vse delo za sirote v ljubljanski škofiji. »Patronat« in »Dobrodelnost« sta svoje delo za sirote prepustila novemu škofijskemu društvu.

In sedaj stopa pred vas, dragi Slovenci, cerkveno sirotinsko društvo in prva njegova beseda je: »Usmilite se, pomagajte!« Sirotišnica v št. Vidu nad Ljubljano še ni dodelana. Precej tisočakov bo še treba vanjo vzdati, preden bo mogla sprejeti pod svojo streho osirotele dečke. Tudi sirotišnici na Homcu in v Grobljah potrebujejo pomoči dobrih src. Kdor le more, naj pristopi kot ustanovni član »Škofijskemu društvu za varstvo sirot« in naj plača v ta namen vsaj 200 K. Kdor ne zmore tega zneska, pa naj pristopi kot redni član z letno plačo 10 K. Hvaležno pa bo društvo za vsak še tako majhen dar. Gospodje duhovni pastirji bodo radi sprejemali članarino in darove za škof. sirotinsko društvo. Treba je nagle pomoči.

Še boljše kakor v najboljšem vzgojnem zavodu pa je za otroka, če živi in se vzgaja v dobri, krščanski družini. Zato bo škofijsko sirotinsko društvo oddajalo sirote v prvi vrsti poštenim družinam, pa bo tudi pri teh vzgojo skrbno nadzorovalo. Vzgoja pri kmečkih družinah bo sirote ohranila kmečkemu stanu, ki je jedro našega naroda. Pa tudi društvene sirotišnice bodo imele nalogo, tiste sirote, ki jih bodo dobile s kmetov, po dovršeni vzgoji vrniti kmečkemu stanu.

Pisma in denar za sirote naj se pošiljajo »Škofijskemu društvu za varstvo sirot v Ljubljani«. Pisarniške posle bo društvo oskrbovala »Dobrodelna pisarna« v Ljubljani.

Uboge sirote trkajo na naša srca, med nesrečnimi najbolj vredni usmiljenja. Odprimo jim! Sedaj se jih ljudje ne branijo, ker dobivajo državne podpore. Po vojski bodo te podpore prenehale, zavladala bo splošna revščina, in tedaj bodo sirote postavljene na cesto. Pripravimo jim že sedaj prepotrebne domove. Za to pa bo On, ki je oče sirot, tudi nam odprl prekrasni nebeški dom in se bode nad nami izpolnil Jezusove besede: »Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli!«

Pomagaj, o Marija, ti!

Pomagaj, o Marija, ti!
Zdaj čas je tvoje pomoči.
Mogočna si, zato nesreče
obvaruj nas hudo preteče!

Kjer ni več najti pomoči,
tam tvoja roka jo deli.
Da prošnje naše, zdihe vroče
preslišala bi, ni mogoče!

Pokaži, da si naša Mati,
v stiski hudi nam je stati;
Marija, usmiljena si ti,
zdaj čas je tvoje pomoči!

Krasno ogledalo krščanskemu ženstvu:

Sv. kneginja Elizabeta.

(Dalje.)

A prišlo je še hujše. Njen svak Henrik, brat pokojnega deželnega grofa, se je polakomnil premoženja in vlade ter ubogo vdovo z otroci vred kratkomalo zapodil iz grada, češ: Tu ni nič tvojega, je vse moje. Tako naglo so jo ven vrgli, da ni mogla ničesar s seboj vzeti: ne hrane, ne obleke. V par minutah je bila iz grofice beračica. Lahko oblečena je stala zunaj grada v najhujši zimi. Drgetala je od mraza ona in vsi trije otroci. Najmlajši je bil dojenček, star komaj nekaj mescev. Ni vedela, kam bi se obrnila. Spustila se je doli v Izenak in trkala na vrata po mestu, proseč, naj se je usmilijo in jo vzamejo pod streho. A godilo se ji je, kakor Materi božji in sv. Jožefu v Betlehemu. Povsod so ji kazali dalje. Zanj ni bilo prostora v celem mestu. Nehvaležni ljudje so bili nahujskani in podkurjeni od grofa Henrika. Ni mu bilo dovolj, da ji je sam storil tako vnebovpijočo krivico, ampak še druge je nahujskal proti njej in jim grozil s kaznijo, če se je usmilijo. — Za njo, ki je prej te meščane obsipala z dobrotami, niso imeli kotička prostora v hiši. Nehvaležnost je plačilo sveta. Še celo berači, ki jih je ona dan na dan hranila in oblačila, so se drznili, jo zasramovati in žaliti. Neki dan je šla čez potok po kamnih, ki so bili za silo položeni vanj. Nasproti ji pride beračica, ki ji je deželna grofica nekoč v bolezni stregla z vsem. Obe nista mogli obenem čez potok. In namesto da bi grda beračica počakala, dokler ne pride njena dobrotnica čez, ji gre kar nasproti in jo surovo sune, da pade reva v umazano vodo. Zraven jo pa še ozmerja. Mokra in blatna se dvigne iz potoka, se nasmehne in reče mirno: »Prav se mi godi, zakaj sem pa nosila prej zlato in bisere!« — Zavržena in zapuščena od vsega sveta, je bila prav podobna božjemu Zveličarju, »ki je prišel med

svoje, a njegovi ga niso sprejeli«. (Jan. 1, 11.)

Ni ji bilo toliko zase, ampak za njene otroke. Po dolgem iskanju in milih prošnjah ji je dovolil neki meščan, da sme iti v njegov hlev. Prešiče je izgnal ven, in noter je dejal sv. Elizabeto ter njene otroke.

To je prizor, kaj? Deželna kneginja — pa v svinjaku! Tu vidimo, kako je sreča opoteča. Danes grofica, jutri beračica. Danes v palači, jutri v svinjaku. Danes bogataš, si jutri lahko berač. Danes zdrav in vesel, si jutri lahko mrtev. — Kako je bilo sv. Elizabeti pri srcu v toliki revščini in trpljenju? Prav veselo! Ona je vedno govorila: »Vse so mi vzeli, in nič drugega mi ne ostane kot molitev in Bog.«

In Bog ji je v največji stiski napolnil srce s čudovito tolažbo. Tako je bila vesela, da še spati ni mogla. Opolnoči zasliši v bližnji frančiškanski cerkvi zvon, ki je klical menihe k ponočni molitvi. Elizabeta hiti v cerkev in prosi pobožne redovnike, naj v njenem imenu zapoje zahvalno pesem v zahvalo za vse težave, nadloge in bridkosti, s katerimi jo je Bog zdaj blagoslovil in jo storil podobno svojemu Sinu, da biva v hlevu, kakor je On.

Kaj ne, čudno: Boga hvaliti za tako sramoto in bridkost! — Čudno za navadnega, mlačnega in posvetnega človeka, a vzvišeno! Sv. kneginja je vedela, da so križi božje odlike, zato se je Bogu za te odlike slovesno zahvalila. V vsem svojem življenju gotovo še nikdar ni bila Bogu tako ljuba in dopadljiva, kakor tisto noč, ko je zavržena v svinjaku prenočevala in se za to še Njemu zahvaljevala.

Kako blago in plemenito srce je imela ta sveta vdova, da je trpljenje iz njega iztisnilo tako blaga čustva in tako

svete molitve, ki so se dvigale k Bogu kot najprijetnejše kadilo! Obgodrnjano trpljenje in z neko nevoljo opravljene molitve niso nič vredne pred Bogom. Ne govorimo

tejši ali svetejša kot sv. Elizabeta? Učimo se vendar govoriti z Jobom: »Ako smo dobro prejemali iz roke božje, zakaj bi hudega ne sprejeli?« in »kakor je Gospo-

torej ob vsaki težavi, kakor se ponavadi sliši: »Toliko trpljenja je preveč zame! Jaz tega nisem zaslužil! Pa zakaj ravno jaz toliko trpim?!« itd. itd. Ali si ti sve-

du dopadlo, tako se je zgodilo; bodi česčeno Gospodovo ime!« (Job 1, 21.)

Ta slika zavržene sv. kneginje, pa tako potrpežljive in Bogu hvaležne v sra-

moti, revščini in zapuščenosti je pač lep zgled in velika tolažba raznim trpinom. Je tolažba vam usmiljenja vrednim beguncem, ki vas je vojska pregnala z dragega doma. Ne obupajte! Niste revnejši kakor sv. Elizabeta. Morda ni nihče od vas prenočeval v svinjaku, kakor ona.

Lačna in ozebajoča sv. Elizabeta je velika tolažba vsem vam, ki ste v tej nesrečni vojski lačni in slabo oblečeni. Njen položaj je bil še hujši; ona je prezebala in stradala med tistimi, ki jih je prej oblačila in hranila in ki je imela prej na razpolago vse udobnosti knežjega dvora. Najbolj boli revščina takega, ki je bil navajen na bogastvo.

Tolažbo ima v njej tudi vsak berač, ki mora prosjčiti za košček kruha in za kotiček, kamor se vleže k počitku.

Težko je kdo med nami, ki bi bil v taki revščini in stiski, kakor je bila ta sveta žena, kraljeva hči in deželna kneginja. Da je mogla vse to tako voljno, veselo in hvaležno pretrpeti, je dobivala moč od Jezusa, ki je bil še bolj reven, tako da je mogel o sebi reči: »Lisice imajo jame in ptice neba gnezda; Sin človekov pa nima, kamor bi naslonil glavo.« (Mat. 8, 20.) Pokazala se je torej v velikem trpljenju veliko junakinjo in nam zapustila prelep zgled potrpežljivosti, kakor Job in Tobija.

Ker jo je Bog ljubil, jo je bridko poskusil. S trpljenjem jo je obenem odtrgal od posvetnega, pa bolj navezal nase in na nebeško. Ne prej v gradu in obilnosti, am-

pak zdaj v revščini in pomanjkanju se ji je začel Gospod prikazovati in jo je navdajal z neko posebno sladko, nebeško tolažbo.

Neki dan v postu je videla nebo odprto in Jezusa, ki se je nagnil k njej in jo tolažil zaradi velikih bridkosti in težav. Naposled ji je Gospod rekel: »Ako hočeš biti z menoj, hočem jaz biti s teboj.« In Elizabeta je odgovorila: »Da, Gospod, Ti hočeš biti z menoj, in jaz hočem biti s Teboj in nikdar se nočem ločiti od Tebe.«

In ker je bil Jezus pri njej, ji je bilo tudi trpljenje sladko, kakor pravi sv. Tomaž Kempčan: »Če je Jezus pri nas, je vse dobro in se nam nobena stvar ne zdi težavna. Če pa Jezusa ni pri nas, nam je vse težko. Biti brez Jezusa, je strašen pekel; biti z Jezusom, pa sladki raj.« — Glejmo, da bomo po posvečujoči milosti vedno združeni z Jezusom! Potem nam bo On pomagal nositi naše trpljenje, ki nam bo v nebesih v neizmerno zasluženje. — Trpljenje je podobno plugu. Čim bolj globoko plug zemljo razorje, tem rahlejša in rodovitnejša je. Enako trpljenje: čim bridkejša in trpkejša je, čim bolj globoko reže v dušo, tem plemenitejša postane duša, tem rodovitnejša na lepih čednostih. — Trpljenje je dalje podobno zlati toči. Taka toča bi strašno bolela, kamor bi zadela, a bi bila veliko vredna. Tudi trpljenje bridko zadene dušo, a je dragoceno, ker po njem postajamo podobni Kristusu in si služimo z njim nebesa.

M. Štular.

Ženski redovni poklic.

Na poziv »Bogoljubov«, naj bi se nekatera dekleta odločila za redovno življenje, je došlo uredništvu mnogo pisem, ki žele natančnejših podatkov. Da ne bo treba vsaki posebe odgovarjati, bodi tukaj odgovorjeno vsem skupaj.

Tu imate našete vse ženske redove, ki so naseljeni na slovenski zemlji. Razvrščeni so po številu naselbin.

Usmiljene sestre ali usmiljenke. Materina hiša je v Gradcu. Naselbine pa — na Kranjskem: V Ljubljani v deželni bolnišnici, v hiralnici sv. Jožefa, v sirotišnici Lichtenthurn, v Leonišču, v »Marijinem domu«, v otroški bolnišnici, v Franca Jožefa hiralnici; v blaznici na Studencu, v ženski kaznilnici v Begunjah na Gorenjskem, v sirotišnici v Kočevju, v hiralnici v

Spodnji Idriji (Marof), v bolnišnicah v Krškem, Postojni in Novem mestu, v sirotišnici na Homcu in pridejo v Groblje. — Izven Kranjskega so tudi po vseh večjih mestih: v Celju, v Mariboru, v hiralnici v Vojniku, v Ptuj, v Brežicah, v Slovenjem gradcu, v Beljaku, v Trstu.

Druga veja istega debla so usmiljenke, ki imajo svojo materino hišo v Zagrebu. Hrvaško se imenujejo »milosrdnice«. Med njimi je zelo mnogo Slovenk. Na Kranjskem imajo svoje naselbine: V Kamniku, v škofovih zavodih sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljublj., v sirotišnici v Kranju, v hiralnici v Komendi, v bolnišnici v Radčah. — V Gorici so enake sestre iz triolske provincije.

Šolske sestre imajo svojo materino hišo v Mariboru. Naselbine pa poleg tega v Celju, v Ljubljani v Marijanišču, v Idriji, v Repnjah, v št. Rupertu in št. Jakobu na Koroškem, v Tomaju na Krasu, v št. Petru pri Mariboru in pridejo v deško sirotišnico v št. Vidu nad Ljubljano, najbrž tudi v Žiri.

Uršulinke: V Ljubljani, v Škofji Loki, v Mekinjah pri Kamniku (podružnica ljubljanskega samostana), v Gorici, v Celovcu.

Uboge šolske sestre de Notre-Dame (naše Gospe): V šmihelu pri Novem mestu in v Trnovem pri Ilirski Bistrici.

Križarke (križarske sestre) v Ljubljani v Jozefinum, v Trziču in v Prevratu pri Konjicah.

Karmeličanke na Selu pri Ljubljani.

Magdalenke v Studenicah pri Poljčanah (Štajersko).

Benediktinke v Celovcu.

Oglasiti se je mogoče za sprejem v vsaki hiši istega reda,¹ ki si ga hoče katera izbrati ali pa naravnost v »materini hiši«. Priglasiti se je mogoče najprej pismeno, na kar se dobre tiskani sprejemni pogoji. Po-

goji za sprejem so pri vseh redovih precej enaki.

Sprejemajo se navadno v starosti od 18. do 30. leta — razen tistih, ki so že od otroških let kot gojenke v samostanu. — Sprejemajo se le zdrave. Bolnih in bolehnih ne sprejmejo nikjer, ker bi jim bile le v nadlego, kajti zbolijo jih jim še pozneje dosti. Tudi kake bolezni v družini, ki se rade podedujejo, so zadržek za sprejem. — Nezakonskih navadno nikjer ne sprejmejo. Nemogoče vendar ni, da se kje ta reč spregleda; vsaj zdi se, tako nam povedo, da se bo začelo sčasoma v tej zadevi milejše postopati, kar bi bilo prav. — Vsaka mora prinesiti krstni list in priporočilo od župnega urada ali od spovednika. — Od vsake se še želi, da prinese s seboj tudi nekaj dote. Koliko, to je pa različno po različnih samostanih. Včasih se pa zelo revnim ta zahteva tudi spregleda, ako imajo drugače dobre lastnosti. Tudi obleke mora vsaka nekaj s seboj prinesiti. — Kar se tiče izobrazbe, imajo seveda povsod rajši bolj izobražene; a mera izobrazbe zopet ni povsod enaka. Vsaj gladko brati in pisati mora znati vsaka. Pri redovih, ki bolj poučujejo, se zahteva več; pri redovih, ki bolj delajo, manj.

Je pa v oziru izobrazbe pri nekaterih redovih med redovnicami razlika; so redovnice dvoje vrste. Uršulinke, karmeličanke in uboge šolske sestre imajo namreč poleg pravih redovnic tudi sestre-lajike, to je to, kar so pri moških samostanih »bratje« (fratri). — Usmiljenke (graške provincije) pa imajo poleg sebe še takozvane »device« ali bolniške strežnice, ki niso prave redovnice, pa imajo pravico hoditi po hišah bolnikom streč in biti tudi dolgo časa v tuji hiši, česar prave usmiljenke ne smejo. — Dalje imajo usmiljenke še to posebnost, da ne sprejemajo takih, ki so bile služkinje po poklicu. Pa tudi to se vedno bolj spregleduje.

»Sestre dobrega pastirja«, po katerih je tudi ena vprašala, so pa v nemškem Gradcu; na Slovenskem jih ni. Nič pa ni-

¹ Beseda »red« se rabi tukaj splošno, dasi so redovnice ali nune v pristnem pomenu le uršulinke, karmeličanke, benediktinke, (morda tudi magdalenke?); drugo so le »kongregacije« ali cerkvene družbe

mamo proti temu, da bi ne smele vstopiti tudi v kak tak red, ki ga na Slovenskem ni. Kajti končno jezik ni najpoglavitejša stvar na svetu, ampak najpoglavitejša je to, da lepo živimo, veliko dobrega storimo in v nebesa pridemo. Slovenskih redovnic je vse polno po nemških mestih, po Ogrskem in po Balkanu, in so nam le v čast. »Sestre dobrega pastirja« so jako dobre redovnice; pečajo se z zboljšanjem sprijenih deklet. Želeti bi bilo, da se ta red preseli tudi na Slovensko; kajti tudi pri nas ne manjka sprijenih deklet, ki bi jih bilo treba boljšati. Ako pa hočemo ta red sčasoma na Slovensko presaditi, moramo že nekaj slovenskih redovnic imeti. Za sprejem bi se bilo najbolje oglasiti na č. g. dr. Alojzija Nastrana v Gradcu (Mariengasse 48). V Ormožu so tudi še »sestre nemškega viteškega reda«. Samo nikjer ne smete pozabiti, da ste Slovenke! Svojemu rodu se izneveriti in ga zatajiti, je neznačajno in nečastno za vsakogar.

Sploh na Slovenskem ženskih redov oziroma njih naselbin še ni preveč in se bodo gotovo še marsikje naselile.

Prvi in glavni pogoj za sprejem posoda je seveda ta, da vsaka vstopi v samostan iz pravega namena, namreč ne samo zato, da bi bila preskrbljena, marveč da bi lažje in bolje Bogu služila, dela usmiljenja izvrševala, se posvetila in gotoveje zveličala. Ni sicer prepovedano misliti tudi na to, da bi bila preskrbljena, kajti nazadnje mora biti človek tudi za ta svet preskrbljen; a glavni vzrok in nagib to nikakor ne sme biti.

Tudi ne sme nobena v samostanu pričakovati preveč zložnega življenja. V samostanu je treba neprestano delati, pokoren biti in marsikaj potrpeti. No o redovnem poklicu bi se dalo še marsikaj pisati; pa danes ni mogoče obširnejše; kdaj

drugikrat več. Katera nima poklica, naj kajpada nikar ne poskuša v samostan, kajti ne bila bi srečna in redu bi bila v težavo.

Zdi se nam pa vendar nepotrebno, da ženski redovi zdaj tožijo nad pomanjkanjem naraščaja. Kakor da bi žensk na svetu manjkalo! Gotovo je, da nimajo vse poklica za samostan; da, ti poklici so razmeroma redki. Res je tudi, da imajo dekleta zdaj mnogo dela. A pri vsem tem je gotovo, da je še vedno toliko dobrih deklet na Slovenskem, ki bi se mogle od doma odtrgati, da bi lahko za potrebo napolnile vse naše samostane. Če bi dala vsaka slovenska župnija le eno, takoj bi se zamašile vse praznote.

Spredaj je rečeno, da to ne sme nobeni biti glavni vzrok, vstopiti v samostan, da bi bila »preskrbljena«. A nazadnje mora pa le tudi vsaka na kak način preskrbljena biti. Prav je, če se dobra dekleta tudi može; ker le take bodo dobre žene in matere. A mnogim se zdaj ne bo mogoče omožiti; ženinov bo manjkalo, jih bodo preveč pobili. Če kdaj, je naš čas podoben onemu, ki ga je napovedal prerok Izaija (IV, 25—27): »Možje tvoji bodo padli od meča in junaki tvoji v vojski. In vrata hčere sijonske bodo žalovala in plakala, ko bo opustošena sedela na tleh. In sedem žensk bo tisti dan zagrabilo enega moškega rekoč: svoj kruh bomo jedle in s svojo obleko se bomo oblačile, samo imenujemo naj se po tvojem imenu, odvzemi nam sramoto!« — Tudi stara dekleta, kake tete pri hiši, posebno če pomagajo staršem otroke vzgajati, lahko veliko dobrega store. A pri vsem tem se še vedno lahko dobi dosti redovnic. Zato naj bi se tiste, ki čutijo v sebi veselje do redovnega življenja, nikar ne ustavljale božjemu klicu.

O misijonsek poklicu drugič

Kako si me ljubil!

Kako si me ljubil, kako si me vodil!
Kako ti povrnem, Gospod?
Korak za korakom sam z mano si hodil,
in z lastno roko si uglasil mi pot.

Ob desni in levi si trnja zasadil,
da svet ne bi zvalil srca,
ob svojem šotoru sam dom si mi zgradil,
to celico mojo, ta kosček neba.

Otroka si zvalil v svetišče me sveto,
priklenil na svoje srce,
priklenil na hostijo, z žarom odeto,
izbral si iz tisočev mene za se.

Skoval si mi krono iz čistih rubinov,
poročni si prstan mi dal,
strmel ob oltarju je zbor serafinov
takrat, ko nevesto si ti me nazval.

Kako si me ljubil, kako si me vodil!
O, daj mi zahvalnih solza,
da v pota, ki sam si jih z mano prehodil,
nezbriso zapišem zahvalo srca.

M. Elizabeta.

Doživljaji francoskega ujetnika.

Poroča dr. Anton Zdešar.

(Dalje.)

V petek torej radi viharnega morja še ni bilo treba na ladjo, v nedeljo pa se je bilo morje že toliko umirilo, da smo se mogli seliti. Vsaka selitev je sitna, a naša nas je navdajala z nemalo skrbjo: v kakšne luknje nas pa zdaj potaknejo? In zopet si bo treba iskati z mnogimi težavami novega gnezda, oziroma tekmovali s 600 ujetniki — najmanj na toliko je bilo med tem naraslo naše število na Šatodifu —, kje se bo dal dobiti primeren prostor za slamanjačo.

Prav pošteno smo se zibali na valovitem vodovju, ko so nas v nedeljo 20. septembra popoldne s čolni nakladali na večjo ladjo, tako da jih je par dobilo morsko bolezen, ali moralo je biti. Mornarji, izvečine Italijani, so nam pravili, da je »Francesco Giuseppe«, naš cesar, umrl, da »Guillaume« (Gijóm), nemški cesar umira, in nevem kakšnih novic še. »A, padre Antonio,« so klicali, ko so zagledali oba frančiškana — Italijanu je menda vsak neznan frančiškan »padre Antonio« —, ne sicer zaničljivo, ali tudi preveč spoštljivo ne. Nič kaj prijetno nam ni bilo v družini teh mornarjev; že tedaj sem vedel in so mi pozneje sami Francozi pravili, da so francoski mornarji razupiti vsled svoje skrajne nenravnosti in divjosti.

Samo kakih pet minut so nas vozili do Friúla. Tako se namreč zove marsejsko kvarantensko пристanišče za razkuževanje ladij, na katerih so se med vožnjo pojavile nalezljive

ve bolezni. To pristanišče tvorita dva otoka — če se ne motim, se imenujeta Pomég in Ratóné (Pommeque, Rattauneau) — ki ležita v morju skoro vzporedno in ki sta na najožjem kraju morja zvezana med seboj z velikanskim širokim kamenitim nasipom, tako da se z največjimi vozovi lahko vozi po njem in da ima poleg vozne ceste še lepo udobno cesto za pešce. Severni teh dveh otočičev nosi na vrhu nekak grad; na tem gradu so bile ujete ženske iz Avstrije in Nemčije in pa otroci. Tudi k nam na Šatodif so bili par dni pred našo selitvijo pripeljali dve Alzačanki, eno že postarno gospo, drugo pa mater šestih otročičev. Francozi so ju dobili neke na potu in brez odloga, ne da bi mogli obvestiti svoje domače, sta morali z njimi. Uboga žena, mati 6 otrok, je bila vsa obupana in že drugi dan po prihodu na Šatodif je hotela iz obupnosti skočiti v morje, ali prestregel jo je še pravočasno naš seržan Bonnel. Tudi te dve ženski so odpeljali gori na grad, mi pa smo se zbirali na bregu, da bi odrinili naprej v skupni »kvartir« za moške. Ob bregu, kjer so nas z ladje skladali, smo videli, da je bil tudi vrh drugega otočiča dobro utrjen. Jasno so se videle visoko gori na utrdbah naprave za brezžični brzojav in pa kanoni, ki so čuječe gledali tja doli po morskem planjavi.

Ali vse to nas ni tako zanimalo, kakor praktično vprašanje: »V kakšne prostore pa pridemo mi?« Da ti prostori ne bodo nič kaj

prida, smo slutili takoj, ko so nas mimo par lepih poslopij na otoku gnali vedno »le naprej, o! le naprej« proti nekim čudnim podrtijam, ki so nas »pozdravljale« tam doli izza ozadja razkuževalnega pristanišča. Za večerjo nismo toliko skrbeli, ker so jo dali vojaki skuhati že na Šatodifu, in naši so jo sedaj po dva in dva ob velikanskih loncih nosili seboj. Toda glede večerje smo se moliti: tisti večer je nismo imeli nobene, to, ki so jo naši vlačili seboj, so pojedli sami vojaki. Pa tudi nič kaj lačni nismo bili, saj smo že to skrb: »V kakšno nesnago in v kakšne luknje nas zopet vržejo,« komaj požirali, tako da nas je kar davilo v grlu.

Naposled se vendar ustavimo na levem bregu pristanišča pred veliko strgano in umazano šupo. Bila je deloma zidana, deloma pa iz desk, tla so bila tlakana s kamenjem in betonom, skozi široka vrata, ki se niso dobro zapirala in skozi mnogoštevilne špranje je neusmiljeno vleklo. Najprej nismo hoteli verjeti, da bomo morali tu prenočevati. Ob tem strašnem pihanju mrzlega »mistrala« in brez bčevce slame za podse — »slamnjače vam pripeljejo čez dva ali tri dni,« so nam rekli — ne, ni mogoče, smo si mislili. Pa je vendar moralo biti mogoče! Vrata so se zaprla, zunaj je že korakala vojaška straža: spoznali smo, če hočeš ali nočeš, prav nobene druge stvari ti ne preostaja, kakor da greš spat. Jaz sem pogrnil na kamenita tla ob nekem zidu kratko in vso tanko vojaško odejo, kovčeg pod glavo, sukno za odejo, pa poskusimo, kako se bo dalo zopet malo pokore delati! Pater Czernin — iz grofovske rodovine in ne preveč trdnega zdravja — je vzdihnil: »Konji v hlevu mojega očeta imajo boljše ležišče kakor jaz.« In p. Czernin je drugače vse neprijetnosti nosil res vitezko mirno in krščansko krepostno, ne da bi tožil nad svojimi križi.

Da smo res delali malo pokore, je pokazalo drugo jutro: na mrzlih kamenitih tleh in ob močnem pišu smo skoraj vsi zboleli. Mene

je zdelovala precejšnja mrzlica, v glavi sem imel celo kovačijo, kjer je nekdo neusmiljeno bunkal po naklu. Kakor meni, se je godilo tudi drugim. P. Czernin je bil ves v omotici od same mrzlice, moral je v bolnišnico, kjer je ostal 4—5 dni. Ali drugi so imeli še več pokore kakor jaz, pokorilo pa so bile — stenice. Bavarski frančiškan p. Kašpar, ki je bil sebi in p. Czerninu postljal ob nekih deskah, je imel zjutraj svoje široko častljivo čelo vse razjedeno od gadne golazni in p. Czernin je kazal na roki kakor krajcar velike otekline od steničnih pikov. Nekdo se je z našim ubogim grofom pošalil: »Lejte no, pa stenicam tudi plava kri prav dobro gre v slast.« Grof, ki je bil vedno dostopen šalam in dovtipom, se dobrodušno nasmeji, vsi pa smo začeli čisto resno misliti, kako se odkrižati te stenične nadloge. »Z ognjem in mečem,« zakliče nekdo in dva se takoj podasta na delo. Eden nažge konec sveče in začne neusmiljeno kuriti stenicam po številnih špranjah; v dolgih procesijah je zapuščala rujava golazen svoja skrivališča, ali zaveznik požigalca je bil že pripravljen s kosom zarjavelega železnega obroča, in kar ni uničil plamen, pobil je divji meč. Odslej smo imeli mir pred stenicami.

In ker sem tu zopet pri kočljivi stvari, naj jo končam takoj enkrat za vselej! Ta rjavi mrčes smo imeli samo tukaj v Friulu. Na Korsiki pa so bile velika nadloga ujetnikom — lazice. Nekateri so jih imeli grozno veliko. Zame niso marale niti stenice niti lazice, kar mi je bilo seveda popolnoma prav.

A če so mi prizanesle stenice in lazice, mi pa niso — skakice. Prvo poletje, jesen in zimo jih še ni bilo, ali spomladi in poleti 1915. leta pa toliko, da je bilo groza. Svoj živ dan bi si ne mogel predstavljati, da je mogoča tako velika množina tega mrčesa. Niti pozimi, okoli novega leta, se ga nismo mogli iznebiti.

— Zadostil! Konec tega nelepega poglavja!
(Dalje prihodnjik.)

Spomini s Krasa.

(Vojni kurat dr. Hudal z Dunaja.)

Mnogo bridkih ur, a tudi veselih trenutkov doživi vojni duhovnik, ki izvršuje dušnopastirske dolžnosti na fronti. Pretresljiv pogled na bojišče ob napadu, vpitje ranjencev, zadnji vzdih umirajočih, neprestana smrtna nevarnost — vse to zahteva dovolj duševnih in telesnih žrtev. Po drugi strani pa tudi obilo prizorov, ki človeka dvigajo in tolažijo. Če se spomnim umirajočih, ki so se me v zadnjem

trenutku oklenili, kakor bi me hoteli potegniti v boljše življenje, če so mi na mislih hvaležne oči naših ljudi, ko sem jim v strelskih jarkih mimogrede stisnil roko, čutim še zdaj, da za te ljudi nobena moja žrtev ni bila prevelika. Solnce mojega delovanja na bojišču pa je bil vselej oni dan, ko sem sredi svojega moštva opravil sv. daritev in delil Kruh življenja. Četudi je bil kraj za sv. mašo dostikrat manj pri-

meren, a oltar je bil vselej okrašen z venci in cvetkami. Prvo sv. mašo na bojišču sem imel v Hudemlogu pri Kostanjevici na Krasu, in sicer v nekem hlevu. Ta vasica je bila dan na dan v hudem sovražnem ognju; a imel sem to tolažbo, da sem mnogim svojih dragih bojnikov podelil velikonočno sv. obhajilo. Ob neki drugi priliki sem porabil precej globoko jamo pri Trziču za kraj maševanja. Močna luč oltarnih sveč je razsvetljevala kaverno, v bližini so pa ležali pokopani naši in sovražniki. Seveda ni bila božja služba vselej tako revna. Če smo šli nekaj kilometrov za fronto na odmor, takrat smo si pa oskrbeli krasne kapelice. Nikdar mi ne izgine spomin na slavnost sv. Rešnjega Telesa v Št. Polaju pri Nabrežini. Pred nami razvaline Nove vasi, oddaleč nas pozdravlja sneženi Krn s svojimi strelskimi jarki, godba pa svira Haydnovo mašo. Vmes rožljajo strojne puške, grme topovi tam od planote dobrdobske. Četudi krožijo nad nami sovražnikovi letalci, sveto mašo smo opravili mirno in brez motenja. Med sv. mašo pristopi 400 mož k sv. obhajilu; nato pa smo imeli procesijo s sv. Rešnjim Telesom. Petje so oskrbeli častniki in nekaj pevcev od moštva. To je bil dan, ki ga je Gospod naredil;

a malo je bilo takih. Koliko nedelj je pa bilo, ko nismo mogli imeti niti tihe sv. maše. Sovražnik, komaj 15 do 20 korakov oddaljen, je prežal brez prestanka, aeroplani so ogrožali vsako zbiranje moštva, vsak trenutek se je lahko ponovil napad. V takih urah negotovosti in nervoznega pričakovanja pač nismo mogli imeti službe božje. Noč je bila posvečena skrbi za ranjence; zdravniki in duhovniki so imeli v takih nočeh dela čez glavo.

Tako je potekalo življenje na obsoškem bojišču. Doživel sem veliko tolažilnih ur, po drugi strani sem pa tudi čul ponovne tožbe vojnih kuratov o brezvernosti raznih oddelkov, zlasti v etapnem ozemlju, kajti niso vse narodnosti enako verne in vnete za službo božjo, tudi nimajo vsi poveljniki zmisla za verske zadeve. Vojska ne dela čudežev. Kdor je doma globokoveren, ostane tak večinoma tudi na bojišču. Mladina, ki v šolski dobi (v mestih) ni organizirana v društvih, se kaj hitro odtuji verskemu življenju in ostane taka dostikrat tudi na bojišču, četudi gleda smrti v obraz. Te skušnje nas uče, kako važno in tehtno delo izvršujejo oni, ki organizirajo mladino v dobrih društvih.

Po svetu.

Rim. Sedanjí papež Benedikt XV. je v kratkem času svoje vlade ustanovil 4 nadškofije, 12 škofij, 8 apostolskih vikarijatov in 3 apostolske prefektore v misijonskih krajih. V tem času je umrlo 17 kardinalov, novih je bilo imenovanih 16.

Solnograjski nadškof dr. Kaltner umrl. Dne 11. julija so pokopali v Solnogradu ondotnega metropolita, bivšega celovškega knezoškofa Kaltnerja. Pri pogrebu mu je govoril sedanji celovski knezoškof dr. Adam Heffer. — Pokojni cerkveni dostojanstvenik je bil zelo blagega značaja; v Celovcu je imel težko stališče, ker so od vseh strani pritiskali nanj nemški nacionalsci tako, da je imel o Slovincih dokaj napačnih podatkov. Čutil se je torej srečnega, ko je bil imenovan za naslednika kardinala Katschtalerja v Solnogradu. Bil je dober govornik in je brezobzirno šibal verske

zmote. Zadnjo pridigo je imel 16. junija o priiliki svoje zlate maše v rojstnem kraju Goldegg.

Druga »Devica Orleanska«. Na Francoskem govore o neki novi junakinji deklici Klari Ferchand, ki zahteva, naj na vse polkovne zastave francoskih polkov pripno podobe Srca Jezusovega, če hočejo zmagati... Kolikor znano, se širi ta misel po vseh katoliških krogih Francije, ki pričakujejo zmage edinole od božje pomoči. Toda, če pomislimo, kako so vsi javni krogi in vsi vodilni možje na Francoskem odtujeni Bogu in božjemu Srcu Jezusovemu, je komaj pričakovati, da bi se uradna Francija zjediniła z duhom Odrešenikovega presv. Srca.

Nepoboljšljiva Francija! Reimski nadškof kardinal Luçon je predlagal nedavno francoski vladi, da bi se smele vpeljati javne molitve za Francijo. Toda kaj mu je odgovoril mini-

trski predsednik Klemansó? »Ni dovoljeno z ozirom na obstoječe postave.«

Portugalska je zopet obnovila zvezo z Vatikanom. Zastopnik papežev v Lizboni bo dosedanji bruseljski poslanik msgr. Locatelli.

Katoliška zmaga na Holandskem. Pri volitvah v postavodajalno zbornico na Holandskem so propadle liberalne stranke, ki so 60 let imele gospodstvo v rokah. Katoličani bodo imeli v novi zbornici odločilno besedo.

Na Velehradu so imeli na praznik sv. Cirila in Metoda veliko slovesnost, pri kateri se je združilo do 30.000 katoliških Čehov. Navzočih je bilo tudi več katoliških čeških poslancev. Slavnostni govor je imel polanec dr. Hruban. Po dostojni manifestaciji za mir so navzoči poslali vdanostne brzojavne pozdrave papežu in cesarju.

Po domovini.

Duhovske zadeve. Ljubljanska škofija. Predstojnik jezuitske redovne hiše v Ljubljani je postal č. g. P. Viktor Kopatin; njegov prednik č. g. P. Janez Kunstelj je odšel v Celovec. — V vojaško službo kot vojni kurat je poklican č. g. Fr. Kogoj, beneficijant v Šmartnem pri Litiji. — Lavantinska škofija. Č. g. Val. Mikuž, župnik v Št. Juriju ob juž. žel. je postal duhovni svetnik. — G. Hinko Škorc je prestavljen iz Ribnice v Dramlje. — G. Fr. Rampre iz Sevnice ob Savi v Kamnico pri Mariboru. — G. Ant. Zupanič s Sladkegorje v Št. Jakob v Slov. goricah. — G. Ernest Vidic s Prihove v Vuzenico. — Nastavljena sta kot kaplana semeniška duhovnika gg. Štefan Štiper v Ribnici in F. Poprask v Vitanju. — Tržaška škofija. Č. g. Adr. Brumen, katehet na državni meščanski šoli v Trstu, je imenovan za župnika v Predloki. — Celovška škofija. Na mestno župnijo sv. Ilja v Celovcu je reprezentiran g. Janez Pirker iz Brež, na župnijo Šmarjeta v Rožu g. župnik Jož. Kukačka in na župnijo Št. Lipš pri Dobrlivasi g. Feliks Zulechner, kanonik v Gospi Sveti. — G. L. Viternik, župni upravitelj v Apačah, je imenovan za župnika v Jaborjah. — Premeščeni so čč. gg.: Jož. Vrhnjak, kaplan v Pliberku, za provizorja v Domačale; Fr. Kovač, kaplan v Spod. Dravogradu, za provizorja v Ukve; Martin Kuchler, kaplan v Črni, v Pliberk. — Nameščena sta novomašnika Al. Kuhar kot kaplan v Črni, Jurij Orel kot kaplan v Spod. Dravogradu.

Birmovanje na Gorenjskem. Skoraj mesec dni se je mudil presvetli knezoškof dr. A. B. Jeglič po lepih gorenjskih župnijah. Krasno okinčani trgi in vasi, neštete zastave, navdušeni pozdravi po občinskih zastopih in dru-

štvih, številne podoknice, sijajno okrašene cerkve in šole, nebrojne množice ljudstva, ki je z solzami v očeh sprejemalo svojega ljubljenelega nadpastirja, je slovesno pričalo o neomejenem spoštovanju do svojega škofa. Gorenjsko ljudstvo stoji trdno za svojim škofom. Večina občinskih odborov je izvolila presvetlega nadpastirja za častnega občana.

Za doktorja bogoslovja je bil promoviran 27. junija na dunajskem vseučilišču č. g. Tomaž Klinar.

Smrtna kosa. V Kajnbachu pri Gradcu je umrl znani prior usmiljenih bratov P. Kajetan Popotnik, ki si je pridobil mnogo zaslug za zidavo bolnišnice v Kandiji in je bil ondi dal časa predstojnik.

Velik dar. Za popravo cerkve sv. Ignacija v Gorici je podarila cesarica Zita 10.000 K. Goriškim beguncem je iz cesarske hiše in cesarskih gradov nakazane več hišne oprave.

Iz Komende. Novi zvonovi. Imamo jih — tri nove zvonove, jeklene, pa še prejšnji mali zraven, so štirje v zvoniku župne cerkve; nov je tudi v podružnici v Suhadolah. Seveda bronaste glasu nimajo in ga tako ne podrže, vendar svojo nalogo izpolnjujejo popolnoma. Dovolj jasno in glasno kličejo k božji službi, vabijo k molitvi angelskega češčenja, delajo razloček med delavniki in prazniki, pa spremembo med mrljskim in prazničnim zvonenjem in lepo bijejo ure. Pri župni cerkvi tehtajo: 1420 kg, 928 kg, 364 kg, prejšnji mali 273 kg, v Suhadolah 380 kg. Veliko večjih ne kaže naročati, manjši imajo bolj zvonek glas. Kako veselo in prijetno jih je bilo poslušati binkošno nedeljo, ko so prvič po stari navadi pritrkavali »dan«, ali pri procesiji na praznik sv. Rešnjega Telesa, kako so povzdignili praznik župnega patrona sv. Petra. Če je kje kak nevšečnež, bi mu le rekli: Vsi vojni domestiki so slabši: živila, obleka, okovi, denar. Novih bronastih ni tako kmalu upati; dražje se tudi že jekleni pri Kranjski industrijski družbi na Savi. Na Nemškeu, kjer so imeli take zvonove ponekod že pred vojsko, so še dražji, menda po 5 K 1 kg. Naši gorenjski pridejo na 2 do 3 K. Kembeljine je bolje obdržati, oziroma preurediti stare, gože že celo, da se ne zgodi kaka nesreča. Bodimo v sedanjih razmerah z zvonovi zadovoljni. Bomo ložje počakali bronastih.

Ajdovec. Nova sv. maša. »Župnija, kjer duhovniki rastejo«; tako se je nekdo izrazil o mali ajdovski župniji. Osemnajsti ajdovski novomašnik je č. p. Emanuel Jarc, ki je daroval novo sv. mašo v Ajdovcu dne 21. julija. Novomašnik je rojen v Dol. Ajdovcu štev. 3.

fa hiša je dala sv. cerkvi že pet duhovnikov. Janškova hiša v Vel. Lipovcu pa je vzredila štiri duhovnike. Izmed vseh ajdovških duhovnikov je 14 svetnih, 4 redovni; še živih 11, umrlih 7. — Ker je vrsta novomašnikov za nekaj let pretrgana, naj slede imena vseh č. gg. ajdovskih rojakov-duhovnikov: 1. † dr. Anton Jarc, proš; 2. † p. Janez Pittman, jezuit; 3. † Franc Jarc, župnik na Mirni; 4. † Jernej Jarc, župnik v Dolu; 5. † Franc Grivec, zlatomašnik; 6. † p. Inocencij Gnidovec; 7. Alojzij Jarc, župnik v Hotedršici; 8. dr. Ja-

vomašnik, kateremu želimo sreče in blagoslova po potih Gospodovih.

Marijine družbe.

Pokrče. (Koroško) Ustanovila se je toli zaželjena dekliška Marijina družba, ki je imela dne 26. maja pri romarskem svetišču Marije Dolinske svoj ustanovni shod. Dvanajst mladenk šteje zaenkrat. Najprej se je vršil zasebni sestanek, na katerem so govorili č. g. vodja dr. Arnejc o pokorščini v Mar. družbi.

Oltarja v judenburški cerkvi, pred katerim so naši vojaki opravljali šmarnice in pobožnost Jesusovega Srca.

nez Gnidovec, rektor zavodov sv. Stanislava; 9. Karol Gnidovec, župni in dekanjski upravitelj v Žužemberku; 10. Franc Vidmar, župnik v Tržišču; 11. dr. Franc Grivec, profesor bogoslovja; 12. p. Mohor Gnidovec, vojni kurat; 13. Jožef Gnidovec, vojni kurat; 14. Martin Jarc, kaplan na Raki, brat novomašnika; 15. † Anton Gnidovec, vojni kurat; 16. Vincencij Gostiša, kaplan v Št. Petru; 17. Albin Gnidovec, ki je daroval letos novo sv. mašo v Žužemberku; 18. p. Emanuel Jarc, naš no-

Nato so se dekleta v lepem sprevedu podala v cerkev pred oltar Marijin, ki je bil ves v rožah. Po pozdravni pesmi je sledil govor č. g. vodja, ki so srečnim mladenkam pokazali 4 velepomembne dneve v življenju Marijinega otroka: dan sprejema kot dan časti, sreče in veselja, dolgi dan življenja, poln žrtev in trpljenja, dan smrti, odločujoč večno prihodnost in posmrtni dan večnega življenja. Genljiv je bil slovesen sprejem. Glasno in odločno so odgovarjale mladenke na stavljena

vprašanja in z gorečimi svečami v rokah so iskreno molile svojo posvetivno molitev. Pred izpostavljenim Najsvetejšim je vsa cerkev navdušeno pela lavretanske litanije. Ko je nova Marijina družba zapela še svojo posvetivno pesem, smo se pristrčno ločili od Marije Dolinske. Drevesce je zasajeno. — »Bogoljubov« je naročenih 25. Sedaj pa pride »reserva« na vrsto. 25 »Angelčkov« jim pripravljajo pot. Kmalu bo zgrajen vrt, kamor jih sprejme nebeška vrtnarica Marija.

Sv. Gora nad Litijo. Dne 20. aprila je umrla Ana Strmljan, zvesta članica tukajšnje dekliške Marijine družbe. Lahko rečemo, da je postala žrtev vojske. Ker so starši že prileteli in vedno bolehnili, pa ni bilo pri hiši razven nje in še ene sestre nobenega človeka — edini brat je že nad 2 leti v vojski — je vse težje delo pripadalo njej kot najmočnejši, v starosti 25 let. Tako sta neki dan s priletnim očetom nakladala hlode na voz, kjer se je prevzdignila in si nakopala bolezen, kateri je v kratkem podlegla. Kako je bila priljubljena vsem članicam Marijine družbe, dokazuje krasen pogreb, kojega so ji priredile. Vse članice so na dan pogreba, ki je bil šele ob 10. uri, prejele in darovale za njo sv. obhajilo. — Zgubila pa je tukajšnja Marijina družba tudi prednico Franciško Rožanc, ki se je 27. maja poročila. Bila je več let zaporedoma prednica, prav vneta in skrbna za Mar. družbo. Da so pokazale članice ljubezen in udanost do nje, so se zbrale na dan poroke pred cerkvijo z zastavo, se ji tam v nagovoru zahvalile za njen trud in se poslovile od nje, jo spremile v cerkev, kjer so tudi prejele in darovale za njo sv. obhajilo.

Mladenške Marijine družbe v Komendi. Kdo ni poznal v župniji Fajona Janeza, katerega smo klicali za »Stržka«? Smehljaj se je vedno. Njega nam je ugrabila vojska. Zelo ga pogrešamo pri shodih, pri igrah, pri petju, pri društvu, povsod. Dragi Janez, veseli se pri Bogu in Mariji in prosi ter moli za našo Marijino družbo! — Dne 5. maja smo imeli skupno sv. obhajilo. Izmed 100 družbenikov je bilo obhajanih ob desetih 74, drugi so prejeli sv. obhajilo jutraj. Lepo to, a še lepše in spodbudnejše bi bilo, če bi bili vsi ob desetih obhajani in pokazali še bolj čut skupnosti. — Binkoštni torek smo poromali k sv. Primožu v kamniške planine. Tu smo imeli kratek nagovor »Marija trdnjava«, sv. mašo in zapeli litanije Matere božje. Kar se spominimo: pojdimo k izviru Bistrice! A ker nismo bili na to pripravljeni in nismo imeli dovolj »provijanta«, se nas odloči le 22 za to pot. Med petjem in vriskanjem, dobre volje kljub

utrujenosti, smo dospeli do naravnega mostu in občudovali naravno krasoto; naredili še par korakov in bili smo pri izviru Bistrice. — Takole, fantje, bo prav: Eno dušo imaš in to moraš rešiti; rešiš, zveličaš jo veliko lažje, če si v Marijini družbi: to je glavno. Zraven pa delaj in bodi tudi dobre volje, zapoj in zavriskaj na pravem kraju in ob pravem času!

Sv. Križ pri Slatini, Štaj. Na praznik Vnebohoda je umrla 85 letna Marija Čonč iz Nezbiša. Upamo, da je njeno dušo vzel poveljani Zveličar takoj s seboj na kraj plačila, zakaj celo svoje življenje je živela za Boga, stano vitna je bila tudi v težkem zadnjem hipu. Bila je v Marijini družbi in v tretjem redu; posebno je imela rada otroke. V nedeljo, dne 12. maja je imela lep pogreb, ki so ga vodili veleč. g. nadžupnik. Nosila so jo belooblečena dekleta.

S Trebelnega. Naša fantovska Marijina družba ima več mladeničev pri vojakihi, ki pa so vsi prav pod čudovitim varstvom Marijinim. Nobenemu se še ni nič zgodilo. V svojih pismih, ki jih pišejo na svojega voditelja, priznavajo, da jih varuje sama Mati božja. — 20. aprila t. l. je družba zgubila dobrega člana pa vnetega častilca Marijinega Antona Korošca iz Brezij. Bil je eden gnih desetih, ki so vstopili 5. oktobra 1913 kljub sramotenju in preziranju od strani fantov v Marijino družbo, ko se je pri nas ustanovila fantovska Marijina družba. Tone je ostal nebeški Mater vseh pet let zvest. Ljubezen do Marije se ni ohladila v njegovem srcu tudi sredi vojaškega življenja, kjer je bil poldruge leto. Pisma, ki jih je pisal svojemu voditelju, so dihala otroško vdanost in pristrčno ljubezen do Marije. Na glavni družbeni praznik 8. decembra je pisal: »Z velikim veseljem hočem še nadalje ostati v Marijini družbi in prav tako goreče, kot ob sprejemu ponavljam sedaj: Izvolim te za svojo Gospo, zavetnico in mater.« Kadar je prišel domov na dopust, se je takoj udeležil družbenega shoda. Pri vojakihi se je tudi prehladil in bolezen je postajala smrtonovarna. Dolgo je bil v vojaški bolnišnici. Ves trud, da bi dobili bolnega Toneta domov, je bil zaman. Kmalu bi se bil moral vleči tudi na mrtvaško posteljo. Pa kje? Dobil je dopust za eno leto. Prišel je domov okoli Božiča, se vlegel in ne več vstal. Večkrat je bil doma previden s sv. zakramenti, še neposredno pred smrtjo ga je obiskal njegov voditelj, mu zadnjič dal odvezo in blagoslov. Še enkrat je poljubil družbeno svetinjo in na obrazu in očeh mu je bilo brati, kako lahko mu je pri srcu. Nato je sklenil roke in z nebeškim mirom na obrazu, med molitvijo svo-

jih domačih izdihne svojo dušo. Resnično je: »Kdor njo najde, najde življenje in najde zveščanje pri Gospodu.« Vsa družba se je udeležila pogreba in darovala zanj naslednjo nedeljo sv. obhajilo.

Iz Preddvora. Dne 24. aprila je umrla članica Marijine družbe Marija Kaštrun, ki je s svojim lepim življenjem Mariji služila že od mladosti in je dajala vsem dekletom lep zgled. Tako da je bila res vredna, da jo je družbeni znak krasil na mrtvaškem odru in jo spremil v črni grob. Dne 5. maja je umrl Anton Hribar, star 18 let, član Marijine družbe, blag mladenič, ki je zvesto služil Mariji.

Postojna. Umrla je v Stari vasi pri Postojni družbenica-odbornica Terezija Kranjc, stara 48 let. Ena najbolj agilnih, ki je veliko storila za razširjenje »Bogoljuba«.

Trebnje. Dekleta naše družbe so 14. maja pohitele skupaj s trebelskimi na Zaplaz. Škofijski voditelj g. J. Kalan je vžil z govorom novega poguma za vztrajanje. Lepega dne udeleženke zlepa ne pozabijo. — Dne 9. junija so priredile dekleta igro »Junaške Blejke«. Dobiček 320 K 15 vin. so prejeli slepci.

Rojan pri Trstu. Tekočega leta smo imeli naši družbi kar pet smrti in sicer štiri iz ženske in eno iz dekliške Marijine družbe. Vse so bile najboljše družabnice, Lucija Piščanc, sosestra dekliške Marijine družbe, je bila pa res pravi angel sredi tržaške pokvarjenosti. Vsa njena lepa duša se je pokazala na bolniški postelji. Samo videti je bilo treba njeno potrpežljivost in udanost v voljo božjo sredi tolikega trpljenja, pa si spoznal, da imaš pred seboj od Boga posebno izbrano dušo. — Dne 5. maja smo napravile jako lepo božjo pot v Lipico. Mesec poprej smo se že veselile tega dne, toda izlet je vspel nad vse pričakovanje dobro. Vreme je bilo jako ugodno in kako blagodejno je vplival na dušo in telo tisti mir tam v dolinici pred duplino lurske Matere božje! Lepo število predstav smo že tudi imele v tekočem letu; in vsa ta dela so se po previdnosti naših družabnic predstavljala prvič na slovenskem odru. Če bo šlo vse po sreči, jih pošljemo kdaj celo med svet. Pa se bo morda gori na Kranjskem, v deželi idealnega življenja katera oglasila in nam očitala: vi pa vse svoje delovanje izgubljate samo v zabavah in izletih. Toda to ni res; imamo vsako prvo nedeljo v mescu skupno sv. obhajilo, imamo redno mesečne shode za žene in dekleta posebej, dobro deluje tudi naš evharistični odsek itd. Kdor pa pozna naše razmere, da se dá s poštenimi predstavami storiti veliko dobrega. Le škoda, da imamo tako

revne prostore. Ko bi tudi imeli malo večjo knjižnico, to bi bilo nekaj za naš Trst, koliko mladine bi obvarovali pred slabimi knjigami, pred kinematografi itd. Po malem si jih sicer nabavljamo, a je premalo, same ne zmoremo vsega. Imamo polno idealov in na videz so tudi jako lahko dosegljivi, a ko človek seže po njih, pa vidi, koliko težko mora odstraniti, predno jih doseže. Zato pa prosimo vse sestre, naj se nas spominjajo v molitvah, da vztrajamo na začetni poti, da nas ne potegne za seboj Trst s svojimi ne ravno lepimi zgledi.

Breznica. Že dolgo časa ni »Bogoljub« nič poročal o naši družbi. Nikar ne mislite, da se pri nas ne gibljemo. Nekatere dekleta se celo preveč gibljejo, kjer ni dovoljeno. Imamo redno vsak mesec družbeni shod in skupno sv. obhajilo. Deklet bo kmalu poldrug sto v družbi. Čutimo pa, da ni vse tako v redu, kot beremo v »Bogoljubu« ali nam g. voditelj pripovedujejo pri shodu. Eno svojo trmo imamo, da premalo ubogamo ali nam besede in bodrila ne segajo dovolj v srce. Nismo dovolj vnete za pogostno prejemanje sv. zakramentov in za češčenje sv. Rešnjega Telesa. Nekatere so nam pravile, da po vojski ne bodo več v družbi, menda so to govorile bolj nepremišljeno. Upajmo, da bomo vse težave, ki pridejo nad nas, premagale s pomočjo Jezusovo in Marijino in še druge pridobile za družbo, ki se ji hočejo izneveriti.

Središče (Štajarsko). 2. maja se je za vedno poslovila od nas ena naših najstarejših in obenem najzgodnejših Marijinih hčera, Helena Polanec. Njen veličasten pogreb je pričal, koliko je ta pobožna, skromna in ponižna duša veljala v Marijini družbi in izven nje. Dasi precej rahlega zdravja je pokojna Helena bila ves čas svojega življenja vsestransko delavna za božjo čast in blagor neumrljivih duš. Vsakdanja služba božja, združena s sv. obhajilom, je bilo v življenju njeno največje veselje, ob smrti pa najboljša tolažba. Kot izurjena šivilja je sama od sebe skrbela za cerkveno perilo, da je isto ostalo vedno v dobrem stanju. Okoli nje so se zbirala mlada dekleta ter se vadila v šivanju in krpanju. Toda pokojna ni pozabila tudi na njih mlade duše. Skrbela je, da so tudi te bile vedno lepo zakrpane. Z veliko vnemo je širila na blizu in daleč bogoljubne liste. Posebno je bila zavzeta za afrikanke misijone, v kojih namen je zbirala lepe vsote. Malo pred smrtjo je bila v Mar. družbi izvoljena za načelnico nanovo probujenega misijonskega oddelka, a še predno je mogla v njem nadaljevati svoje bogoljubno delo, jo je že Vsemo-

gočni poklical k sebi na prebogato plačilo. — 23. junija na Alojzijevo nedeljo smo imeli po dveh letih zopet sprejem v Mar. družbo. Razmerno malo število se jih je priglasilo. Hočejo pač naša dekleta biti rajši vse drugo prej kot pa Marijine hčerke. Ali jim bo to ob smrtni uri v tolažbo?

Št. Ilj ob Dravi (Koroško). V nedeljo, dne 21. aprila, varstvo sv. Jožefa, smo obhajale drugi družbeni praznik. Ker so bili preč. g. g. kn. šk. vodja dr. Arnejc zaradi bolehnosti zadržani, so nam preskrbeli namestnika, č. g. dr. Gregorja Rožmana. Zjutraj ob 9. uri so imeli g. doktor pridigo in slovesno sv. mašo, med sv. mašo smo imele skupno sv. obhajilo. Popoldne smo se zbrale v župnišču domača in več sosednjih Mar. družb in sicer: iz Št. Jakoba, iz Bilčovsa, s Kostanj in iz Skočidola ter smo šli s procesijo v Marijino cerkev na Humec. Tam je bil slovesen blagoslov in pete litanije, govor, sprejem treh novih članic in blagoslovljenje novega družbenega bandera.

Iz Ospa v Istri. Mesce smo se tresli pred sovražnikom, ki nas je hotel pregnati z naše zemlje. A ko so naše hrabre čete pregnale grabežljivega Taljana daleč proč od tukaj, pritiska lakota in dražinja, zato se Marjansko življenje pri nas le počasi razvija. Vendar smo si mogli oskrbeti vidni znak Marijinega varstva, zastavo Brezmadežne, ki je bila po premaganih težavah dne 12. maja slovesno blagoslovljena. V ta namen smo župnijsko cerkev bogato ozaljšali s cveticami, zunaj nje pa postavili več mlajčkov, katerih dva sta nosila napis: na eni strani: Pobožna mati Slava, tudi Brezmadežne zastava — Je krasno delo tvojih rok, zato te blagoslovi Bog! — na drugi strani: In ko se cvetje maja vsuje, ko bo narava praznih rok, — Naj naša Mati se raduje, še vedno vdanih src otrok. — Svoja srca pa smo pripravili s skupnim sv. obhajilom, pri katerem nam je vrhovni nadzornik Marijinih družb v tržaški škofiji priporočal, naj spodbudno molimo Jezusa Kristusa, skritega pod podobo kruha ter pogostokrat prihajamo k ognju ljubezni. Še več nas je bilo pri slovesni sv. maši, med katero je svoječasní voditelj naše družbe, velečastiti gospod Al. Martelanc, župnik na Proseku, spodbujal k vztrajnosti v Marijini družbi. Vrhunec pa je dosegla slovesnost popoldne pri blagoslovu družbene zastave, katero so lično izdelale častite sestre v sirotišču sv. Jožefa v Trstu. Prihitele so družbenice iz Doline in nekatere iz Predloke. Prišla je tudi kumica gospa M. Dekleva, ki se ni ustrašila daljnega pota iz Proseka ter na naše veliko zadovoljstvo

prevzela to častno nalogo. Med pritrkavanjem z enim samim zvonom se je po blagoslovu razvila mogočna procesija. Razlegala se je glasna molitev sv. rožnega venca, donele so Marijine pesmi, vihrale zastave. Nadaljevala se je zares mila pobožnost z lepo, v srce segačo pridigo preč. g. kanonika Slavca. Sledil je slovesen sprejem. 15 novih rožic v Marijinem vrtu je bogato nadomestilo za nekoliko smeti, katere smo pred kratkim pomedli iz družbe. Matere se štejejo srečne, da so njih otroci v Marijini družbi, žalostne pa, če morajo iz družbe. Po končani cerkveni slovesnosti smo vprizorili žaloigro: Ljudmila. Tudi nastop ljubke planšarice nam je bil zelo prijeten. Razume se, da ni zaostajal zbor Marijinih družbenic, ki je pod vodstvom požrtvovalnega g. nadučitelja zapel tri milodoneče pesmi. — Na binkoštni ponedeljek smo vsopred ponovili. Le mesto planšarice se je priredila dvodejanska šaloigra Kmet Herod (moške vloge smo spremenile v ženske), ki je napolnil dvorano s smehom in prinesel potrebne razvedrila. Poštena zabava je res v nadomestitev nevarnega razveseljevanja pri gramofonu in polifonu.

Evharistični odsek dijaške Marijine kongregacije v Kranju je napravil v sredo, dne 26. junija 1918, pod vodstvom čast. g. kaplana Antona Komlanca izlet k Mariji Pomagaj na Brezje. Izleta se je udeležilo 36 dijakov tega odseka. Ob pol dveh popoldne je imel odsek zadnji svoj sestanek v samostanu. Navzoč je bil tudi preč. g. goriški kanonik Kolavčič. Govorilo je pet dijakov, deklamiralo pa sedem. Preč. g. kanonik je vnmel dijake za ljubezen do Jezusa in Marije in navajal dogodke iz svojega lastnega življenja. Po sestanku so bile v cerkvi pri oltarju Matere božje slovesne pete litanije, blagoslov in pela se je zahvalna pesem. Po tem opravilu so dijaki molili posvetitev Jezusu, svojemu vladarju.

Hinje. Tukajšnja Marijina družba je pristopila k Misijonski zvezi kot ustanovnica z zneskom 200 K. Z neverjetno lahkoto so članice razumele takoj pomen slovenskega misijonišča, ki naj bi po svojih misijonarjih razširjalo med neverniki krščansko vero, pa tudi seznanjalo daljne rodove z doslej še neznanim slovenskim rodom. — V večnost se je preselila članica Marija Turk iz Višjejeva. Vsakdo je moral vzljubiti skromno in pridno mladenko. Živeča je za Boga in za svoj dom, kjer je vsled bolne matere do zadnjega vodila obilno gospodinjstvo. Kako lepo je znala vzpodbujati svoje brate-vojake h krščanskemu življenju: »Pojdi, pojdi k spo-

vedi in sv. obhajilu in ne pozabi se priporočiti Mariji! Kaj ne veš, da te je ona varovala dozdej, pa te bo še, če boš priden.« Pokoj njeni duši!

Iz Dobrniča. Naša družba letos prav živahno deluje. Doživele smo več lepih slovesnosti in zanimivosti: tridnevne duhovne vaje k petnajstletnici, skupen izlet v Marence, lepo novo igro v družbeni dvorani, »Prevzete slavnice«. Na Alojzijevo nedeljo krasen sprejem 40 deklet. Veliki oltar je bil ves v rožah, petje na koru kot petje slavnice v maju, in na kresno nedeljo abstinenčni shod nad 160 deklet. Razen tega se zbiramo vsako nedeljo k molitveni uri, med katero ubrano poje pol družbe. Po litanijah pa prepevamo redno vsako drugo nedeljo v dvorani nabožne in domoljubne pesmi celo uro. — (Posnemanja vredno! Ur.)

Vič. V nedeljo, dne 23. junija, je praznovala Marijina družba na Viču svojo desetletnico. Bila je to strogo cerkvena in domača slovesnost. Dopoldne je P. Benvenut v govoru podal pregled desetletnega družbinega dela. Družba je imela ob 9. uri sveto mašo, med katero so članice skupno pristopile k sv. obhajilu. Popoldne pa je P. Avguštin sprejel v družbo 34 novih članic, tako da družba šteje sedaj 160 deklet. Ob desetletnici bomo zapisali v družbino kroniko to-le: Deset let je moralo preteči, deset let je morala družba delati, da se je prebil led, da so se razpršili razni predsodki proti družbi v župniji in da so tla za nadaljnji razvoj postala ugodna. Šele po preteku desetih let se dekleta brez strahu pred zabavljanjem pogumno pridružujejo v večjem številu Marijinim hčeram drugih fara. Bog daj, da bi se v nadaljnjih desetih letih njihovo število vsaj podvojilo v duhovni procvit cele župnije.

Dekliška Marijina družba v Trziču je od 27. do 30. junija t. l. praznovala dvajsetletnico svojega obstoja s tridnevnimi duhovnimi vajami. V to svrho so priredila marljiva dekleta veliko dvorano v Našem domu v lično kapelico in spremenila oder v mikaven oltar Matere božje vedne pomoči. Duhovne vaje je vodil z apostolsko vnemo preč. g. misijonar Birk iz Ljubljane. — Kakor se vzbudi narava po hudem viharju k novemu življenju, tako so se tudi poživile naše duše vsled nad vse poučnih govorov, v katerih nam je naslikal g. misijonar službo Marije. — Na novo je vzplamtel gorečnost molitve in zavladal je med družbenicami sploh sklep v prihodnje bolj goreče delovati v družbi. Nad vse ginljiv je bil sklep vaj, ko smo po opravljeni dolgi spovedi med sv. mašo pristopile skoro polnoštevilno

k skupnemu sv. obhajilu in tako prejele papežev blagoslov s popolnim odpustkom. Polne hvaležnosti smo zrle v podobo Marije, ki nam je izprosila pri svojem sinu tako milostipolno, gotovo pri vseh družabnicah za celo življenje pomenljivo 20letno slavlje. M. Š.

Sele (Koroško). Dobro leto je poteklo, odkar smo ustanovili Marijino družbo. Kljub precejšnjim težkočam in nasprotovanju lahko živih deklet se družba prav dobro drži. Tekom leta je sicer veter odpihnil iz družbe nekaj plev, a zato se je priglasilo nanovo trikrat toliko novink. Sedaj šteje družba 31 članic in 9 novink. Udeležba pri shodih in skupnih obhajilih je prav dobra. Po shodu se vrši redno tudi izvincerkven sestanek. Na oba slovesna shoda smo dovolili dostop tudi drugim ljudem. Odseke imamo tri: pevskega, misijonskega in sv. Marte. Misijonski je dosedaj nabral v misijonske namene 526 K, odsek sv. Marte pa je imel največ opravka ob novi maši č. g. Orla. Knjižnica šteje 160 knjig. Od lanske spomladi do konca junija jih je bilo prebranih 485. »Bogoljubov« prihaja 72, »Glasnikov« 24, za našo gorjansko župnijo gotovo lepo število. Meseca junija je poromalo 14 družbenic skupno peš čez gore k Mariji Pomagaj na Brezje.

Dovje. Letošnjo spomlad nam je smrt ugrabila dve dobri Marijini hčeri: Marijo Jakopič in Matildo Lah. — Na novo smo ustanovili Marijino družbo za mladeniče. Sprejetih je bilo meseca junija 16 mladeničev. — Nova je tudi Marijina družba za žene, ki šteje 80 članic. — V Marijinem vrtcu je 59 dečkov in 62 deklic. »Angelček« prihaja v vrtcu v 55 izvodih; toliko je tudi mladih junakov, prijateljev treznosti. — Vse družbe in Marijin vrtec imajo redno mesečne shode. Živahneje delujejo letos misijonski odseki v posameznih družbah.

Dol pri Hrastniku. Dne 24., 25. in 26. marca smo imeli pri nas duhovne vaje, ki sta jih vodila preč. gg. Klančnik in Zdravljč iz Celja. Mnogo župljanov se je res z veliko vnemo udeleževalo v srce segajočih govorov, samo žal, da je v naši župniji tudi dosti takih, ki se nočejo potruditi za to, kar je najpotrebnejše. Tudi nekaj družbenk je žalibog mrzlih. Ljubi Bog daj, da bi skoraj zopet ogrela njih srca za dobro. Preč. gospodoma pa izrekamo zahvalo za njih trud in požrtvovalnost.

Šmarje na Goriškem. Pevski zbor v Šmarjah je priredil dne 24. aprila t. l. zabavno veselico. Kar se je prejelo pri vstopnini, se je stroške poravnalo, ostalih 200 K se je darovalo za slovensko sirotišče. — Dalje so nabrale šmarenska dekleta iz vseh vasi toliko

vsoto denarja, da se je nabavil krasen lestenec v domači cerkvi sv. Marije. Bog nam živi tako požrtvovalna dekleta!

Spominjajte se umrlih!

Uršula Jurkovič, Ljubljana.
 Marija Kožar, Ljubljana.
 Marija Žunič, Ljubljana.
 Jožefa Črne, Ljubljana.
 Ana Vidmar v Kapelah.
 Marija Jakopič, Dovje.
 Matilda Lah, Dovje.
 Kunšek Marija, Zabukovje.
 Neža Mlinarič, Sevnica.
 Helena Flis, Zabukovje.
 Marija Vrhunc, Železniki.
 Neža Slova (jeruzalemska romarica).

Nove knjige.

Knezoškoč dr. Anton Bonaventura Jeglič. Ob dvajsetletnici ljubljanskega knezoškofa je izšla velika knjiga v slavnostni obliki, ki opisuje življenje, delovanje, spise in knjige cerkvenega kneza-jubilanta. Knjigo je izdala Marijina družba duhovnikov in bogoslovcev. Namenjena je inteligenci. Iz knjige je razvidno velikansko delo škofovo za cerkev in narod. Število knjig in spisov je ogromno. Vsi merijo na zboljšanje ljudstva, za njegovo časno in večno blaginjo. Bog blagoslavlja trud skrbnega nadpastirja, da bi bil uspeh primeren velikemu trudu!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO.

Marijina družbenica za dušni mir, pravo spoznanje, vredno prejetje sv. zakramentov ter brata vojaka, da bi se srečno vrnil iz vojske. — Neka mati sebe in svojega otroka. — Marijina družba za edinost in medsebojno ljubezen. — Marijina hči za vredno prejetje sv. zakramentov in za dušni mir. — Neka družina za milost, vredna postati gospodstva najsv. Srca Jezusovega. — Neka mladenka za zdravje, dosego zaželjenega samostanskega poklica in za zbranost v molitvi. — Neka oseba za dušno in telesno zdravje. — Marijina družbenica, da bi na priprošnje Marijino zadobila pomoč v neki stiski, za vredno prejetje sv. zakramentov in za srečno zadnjo uro. — Neka oseba za ozdravljenje hude bolezni. — Neka pijančevanju in drugim pregreham vdana oseba. — Neka oseba, da bi se odvadila grešnim strastem. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

M. Marolt se zahvaljuje žalostni Materi božji pri sv. Justu v Trstu za uslišanje po opravljeni tridnevni. — Antonija Pušnik se zahvaljuje Materi božji, sv. Antonu Pad. in don Bosku za uslišano prošnjo. — M. B. sv. Antonu Pad. za najdenje izgubljenega denarja. — Neka oseba se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Brezmadežni in bl. Tereziji od Jezuščka za posebno milost. — Z. Žrjav se zahvaljuje prebl. Devici Mariji in sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje v hudih stiskah. — Tončka Kovačič se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in don Bosku za očitvidno pomoč v dušnih in telesnih zadevah. — Neka oseba iz Šebrelje se prisrčno zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Antonu Pad. za uslišano molitev. — Frančiška Kračan se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu, da je bila obvarovana velike časne nesreče, ter sv. Jožefu za pomoč v veliki dušni stiski po opravljeni devetdnevni. — Marija Zobec se zahvaljuje Jezusu v presv. Rešnjem Telesu za ozdravljenje hudih bolečin v glavi. — V. K. se zahvaljuje presv. Trojici, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Roku in sv. Rozaliji za popolno ozdravljenje šest let trajajoče težke želodčne bolezni in še posebej sv. Antonu za večkratno hitro pomoč pri zgubljenih rečeh. — Olga Cerjak se zahvaljuje Materi božji na Brezjah in sv. Antonu za večkratno ozdravljenje bolne živine. — Helena Rožman se zahvaljuje Materi božji na Brezjah in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje na očeh.

Zahvaljujejo se: Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za očitvidno in hitro pomoč v hudi sili. — Anton Babič presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za uslišano pomoč v vojaški zadevi. — Antonija Kapus presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter vernim dušam v vicah za več uslišanih prošenj. — Angelik Kovačič božjemu Srcu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, čast. Janezu Bosku, angelom varuhom in vernim dušam za prejeto večkratno očitvidno pomoč, zlasti še za ugodno rešitev neke dušne zadeve. — Marija Kolenc presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Alojziju in sv. Antonu za uslišano molitev.

Darovi.

Za »Misijonsko zvezo«. Neimenovan, Sv. Jožef nad Celjem, 1000 K; dr. Jos. Marinko, profesor, Preska, 20 K; kongreganist iz Celja 10 K; Neimenovan, Gries, 2 K; zbirka g. Uča-

kar Franc, kaplan, Žiri, 58 K 40 vin.; župljani v Rudniku pri Ljubljani, 100 K; **Kranjc Ana, Breznica, 210 K; Neimenovan, Ljubljana, 400 kron;** Neimenovan, Studenec pri Ljubljani, 10 K; Bah Uršula 2 K; Neimenovan 3 K; Tušar Marjeta, Jagrešče, 30 K; **Neimenovan 400 kron;** Slovenska šola čč. šolskih sester v Celju 40 K; Pintar Marija, Celje, 52 K; Jera Slivnik 1 K; Marija Pem 1 K; Neimenovana 1 K 4 vin.; Petnar Terezija 20 K; Neimenovana 2 K; **Neimenovana, št. Jurij pri Kranju, 200 K;** Pečarič Franc, kaplan, Dovje, 20 K; Jereb Terezija, Podlipa, 30 K; Krvina Marija, Podlipa, 6 K; **Mladeniška Marijina družba v Stariloki 200 K;** Sluga Marija, Gradišče, 15 K; Korošec Jakob (nabiralnik), Radenci, 95 K 12 vin.; Ana in Barba Rojc 10 K; rodbina Pekl 40 K; Stiglic Marija 3 K; rodbina First 10 K; Neimenovana 100 K; rodbina Antona Rojc 20 kron; rodbina Presečnik 50 K; Martin Rojc 10 K; Terezija Menčak 20 K; Franc Menčak 1 K; Ana Zavolovšek 14 K; Mar. Podlinšek 4 K; **Jožef Čeplak 300 K;** Marija Stermšek 5 K; Marija Kolenc 2 K; Mar. Žehel 14 K; Mar. Pečnik 6 K; vsi ti iz Bočne Štajerske; Jakel, župnik, 2 K; **Stjepan Kostrenčič, župnik, Krasno, Otočac, Hrvatsko, 1000 K;** zbirka Ana Vrstnik, Dobrna pri Celju, 20 K; Neimenovana, Sv. Križ tik Slatine, 20 K; Marija in Frančiška Pušnik, št. Vid pri Pristovi, 10 K; März Ludovik, vojak, Feldbach, 20 K; Neimenovana, Gradec, 10 K; Zorman Anton, **Pra-protna Polica, 220 K;** Franc in Ana Ahlin, **Zagradec** (za šolanje enega misijonarja duhovnika) **1000 K;** Hiersche Franc, župnik, Radeče, 20 K; Simonovič Marija, Vinica, 10 K; Gašper Frančiška 10 K; Mohar Marija 10 K; Golob Jožefa 10 K; Golob Anton 10 K; **Anton Zorn, Lokavec, Goriško, 500 K;** dekliška Marijina družba v Semiču 30 K; Mar. Bukovnik 17 K; dr. Jožef Jeraj, kaplan v Žalcu, kot dar vrbanskih šolark 30 K 70 v.; **dve neimenovani sestrí s Koroškega 400 K;** Kunej Miha, Zagrad, 50 K; **neimenovana po Male Mariji, Podvrnanje, 200 K;** Zonta Janez, Sp. Idrija, 3 K 60 vin.; **Sokol Ivan, Jarenina, 200 K;** neimenovani mož z ženo, 2000 K; M. Zupan iz Preb, 15 K 50 vin.; S. Novak Irmina, usmiljenka, dež. bolnica, Ljubljana, 200 K; **neimenovan, Ljubljana, 200 K;** Vidmar, Tržišče, 10 kron; neimenovan, Križ pri Tržišču, 10 kron; Repinšek Ana, Nova štifta, 40 K; Petek Ana, Nova štifta, 20 K; neimenovana, 2 K; **Vođe Janez, Dol pri Ljubljani, 200 K;** neimenovana po g. Tumpeju, 45 K; Vertovec M., Velike žablje, 36 K; **Kapel Marija, Kerkavce, 200 K;** Šmarničarji v Gajševcih, 10 K; Mar. Marinič v Kokoričih, 10 K; zbirka Donič Helena, Bočna, 95 K; Mozetič Pepina, Trst, 5 K; Belca

Marjeta, Cirkovce, 60 K; Keren Marjana, Veleosovo, 50 K; neimenovan, št. Vid nad Ljubljano, 14 K; Don Miko Miličević, kanonik, Brač, 20 K; **neimenovana, Bohinjska Srednjavas, 200 K;** družini Bedenčiči in Škerjanec v Rudniku pri Ljubljani, 200 K; dr. Viko Gabelič, župnik, Jelša, Dalmacija, 20 K; nekdo po g. Tumpeju, misijonarju, 40 K; **Hvalič Jožefa, begunka, Schönkirchen, 200 K;** Komar Rotija, Bočna, 4 K; neimenovana po g. Nastranu v Gradcu, 10 K; **dekliška Marijina družba v Stari Loki, 260 K;** Krnc Neža, Hom pri št. Rupertu 8 K; Ante Belanič, Donawitz, 1 K; nekdo po g. Tumpeju, Ljubljana, 10 K; **dekliška Marijina družba, Dramlje, 200 K;** Bužga Jožefa, Mirnapeč, 4 K 20 vin., Marijina družba, Petrovče, 10 K; več oseb iz št. Jurja v Slov. goricah 7 K. — Ob priliki nove maše č. g. Presetnika na Ježici so darovali od prejetih daril gđc. postrežnice: M. Ahlin, A. Peterlin, Fr. Čeren, M. Tomelj, J. Snoj za najpotrebnejše misijone 81 K in za zamorsko deklico na ime Marija 35 K. — Misijonski zvezi je daroval *Ignotus* v prid vzgojevališča 30 kron pod geslom: »Daj, da bo kaj!«.

Za »Misijonišče«. Zbirka tretje Marijine kongregacije pri uršulinkah v Ljubljani ob priliki izleta na Homec 32 K 50 vin.; Erzin Leopold, vojni kurat, Celovec, 10 K; zbirka Donič Helene, Bočna, 215 K; zbirka Rehak Marija; Loka, 60 K; zbirka Svet Marija, Sv. Pavel pri Preboldu, 50 K; Kos Franc, Loški Potok, 10 K; Mat. Tomazič, Zalog pri Cerkljah, 40 K; škocijanski farani po g. Jerebu 40 K; Lončarič Jos., župnik, Sv. Jedert nad Laškim, 56 K 20 vin.; Rantaša Tom., Selišče, 400 K; Repinšek Ana, Novaštifta, 50 K; Petek Ana, Novaštifta, 20 K; neimenovana 10 K; neimenovana 50 K; zbirka v Begunjah 30 K; župljani iz št. Ilja v Slov. goricah, 32 K; Podjed Ana, Češevček, 23 kron; neimenovana 100 K; zbirka Funtek Feliksa, duhovnik, Sinkovturn, 170 K; Levlar Matija 20 K; Černešek Franca 50 K; dijak v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano 190 K; Vertovec M., Velike žablje, 36 K; M. Vertovec, Velike žablje, 26 K; Traven Katarina, Tunice, 30 K; Traven Frančiška, Tunice, 3 K; zbirka Gerbec Antonije, Trst, 22 K; zbirka Nastran Janeza, Studeno, 40 K; zbirka Muršec Terezije, Nadbišče, 251 K; Kravanja Katarina, Brnca, 10 K; Traven Katarina, Tunice, 33 K; Rupnik Leopold, Zadlog, 1000 K; Jeronič Gregor, žpk., Sveče, 10 K; dekliška Marijina družba Janče, 138 K; zbirka Mar. Malovrh, Vrhnika, 56 K; Marijina družba Sv. Jakob v Rožu 20 K; Merčun Katarina, Retnje, 12 K; zbirka Helene Gregorač, Ljubljana, 10 K 20 vin.; Poljanec Marija, Bučka, 70 K; zbirka Polavder Alojzija, Zabukovca, 19 K; zbirka

Masle Marije, Ljubljana, 8 K; Spacapan Albin, voj. pošta št. 386, 20 K; **Kranjc Antonija** iz Kokolanjšaka za vzgojo enega duhovnika misijonarja 400 K; neimenovana iz Ljubljane 5 K; zbirka Martina Kozar, kaplan, Sv. Lenart v Sl. goricah, 79 K; Filip Šinkovec, četovodja, 10 K; Blaž Wölfel, vojni kurat, 20 K.

Za najpotrebnejše misijone. Neimenovan 600 K; zbirka iz Žaline 80 K; neimenovan iz Žaline 2 K; Lisjak, Celje, 10 K; neimenovana, Boh. Srednjava, 30 K; zbirka deklet Marijine družbe v Babni polici pri ljudski igri; Blaž Wölfel, vojni kurat, 20 K.

Za balkanske misijone. Dr. Matija Lavrenčič, okrajni sodnik, Podgrad, 10 K.

Za misijone sploh. Tretješolci v zavodu sv. Stanislava po č. g. prof. Koritniku 25 K; Margareta Tiringier, Varaždin, 5 K 50 vin.

Za bolgarske misijone: Marijina družba, Dobova, 20 K.

Za bosanske misijone. Marijina družba, Brežice ob Savi, 10 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Po č. g. G. Petriču, Ribnica, 34 K; Marjana Mrak 25 K; č. g. kanonik dr. I. Svetina, 100 K (dostojni ud); **Št. Vid pri Zatičini** (župnija, Marijina družba in šolarji) skupno 900 K (preje že 250 K); Anton Sinigoi 12 K 80 vin.; Prečina 60 K; ljubljanski bogoslovci 80 K; Peče pri Moravčah 10 K; Horjul 360 K (vmes 8 vencev); po č. g. F. Majdiču, Vače, 24 K; J. Pečolar 10 K; Sela pri Kamniku 50 K; mladeniška Marijina družba in šolarji, Sv. Križ pri Kostanjevici, 128 K; po č. g. A. Skubicu, Št. Janž, 93 K 58 vin.; župnija Krka 100 K; tri neimenovane 40 K; župnija Škocjan pri Turjaku 50 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali č. g. voditelji: Jan. Dolenc, kaplan, Trnovo na Notranjskem (III. izkaz) 30 K; svetnik G. Kolter, župnik v Podragi, 44 K; Gabriel Petrič, kaplan v Ribnici, 53 K; Ivan Vindišar, kaplan v Semiču, 120 K; Jak. Razboršek, župnik v Tunichah, 22 K; Martin Bukovec, kaplan v Smledniku, 37 K; P. Janez Pristov, S. J., zbirka iz Horjula, 61 K; Jos. Ambrožič, kaplan v Polhovem Gradcu, 25 K; Jožef Pristov, župnik v Horjulu, 46 K; Lud. Schifferer, župnik v Žalini, 30.40 K; Jak. Omahna, župnik, Osilnica (II. zbirka), 29.60 K; Jan. Francič, kaplan, Stara Loka (II. zbirka), 16 K; Al. Tomè, kaplan, Brezovica pri Ljubljani, 100 K. — Ant. Trobec, vojak iz Polh. Gradca, 50 K.

Za »Dobrodelnost«: Gogala Ivan, vojaški kurat, 20 K; Zamperlo Amalija, Radovljica, 10 kron; Misia Minka, Poljčane, 24 K; Zorko Melhijor, kaplan, Hajdinci, 18 K; Zamperlo Amalija, Radovljica, 10 K; Pintar Ana, Javornik,

Koroška Bela, 2 K; Gobec Gašper, Sv. Jurij ob juž. žel., 2 K; Slak Matija, žpk., Brdo, 4 K; Zlobec Fran, Ponikve, 5 K; Oblak Ivan, kaplan, Sv. Lovrenc nad Mariborom, 4 K; Sila Matija, dekan, Tomaj, 4 K; Hušo Mihael, župnik, Hrušica, Istra, 4 K; Vrečko Vincenc, Stražica, 10 kron; Marzidovšek, voj. kurat, Loče-Sv. Duh, 14 K; Nedved Anton, vpok. župnik, Starad, 14 kron; Štrukelj Franc, trgovec, Grahovo ob Bači, 4 K; Plevanič Ivan, žpk., Vel. Gaber, 4 K; Abram Filip, Pliskovica, 4 K; Flis Janez, generalni vikar, 100 K; Stazinski Nikolaj, župnik, Primskovo pri Kranju, 10 K; Zamperlo Amalija, Radovljica, 10 K; P. Švegelj, župnik, Movraž, Buzet, 20 K; neimenovan po g. Javšovcu, Celje, 10 K; Fran Župančič, župnik, Stari trg p. Kočevju, 30 K; Mar. Ferjančič, Sanabor, 27 K 50 vin.

Za »Družbo sv. Petra Klaverja«. Dr. Viko Gabelič, župnik, Jelša, Dalmacija, 10 K. **Za mirovno svetišče.** Franciška Prijatelj, št. Vid pri Planini, 20 K.

Za Elizabetno otroško bolnico. Franc Rebelj, vojak, 22 K.

Za dober namen. Jenček, Zagreb, 10 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh. Andrej Primožič, Lom, 20 K.

Za Patronat sv. Vincencija. Zbirka po č. g. župniku Iv. Lovšin, Planina-Rakek, 50 K.

Za begunske sirote. Margareta Tiringier, Varaždin, 10 K.

Za odkup poganskih otrok. Po † Jožefu Dolšak za krst zamorčka (Jožef) 50 K; Cecilija Kotar za krst deklice (Cecilija) 25 K; Veronika Ornik za zamorsko deklico (Veronika) 30 K; Marija Ornik za zamorsko deklico (Marija) 30 K; Antonija Ornik za zamorsko deklico (Antonija) 30 K; Julijana Zakošek, Št. Vid-Planina za poganskega dečka (Alojzij) 40 kron; Marijana in Katarina More, Sovodenj za dva poganska otroka (Jožef in Marijana) 60 K; Julija Schwarz, Jesenice na Gorenjskem, za zamorskega dečka (Jožef) 50 K; Ana Florijančič, Češnjavek, za dva zamorska otroka (Jožef in Marija) 120 K; neimenovana oseba iz Čadrama za poganskega dečka (Leopold) 60 K; Mar. Božnar, Črni vrh, 10 K.

Listnica.

Zdaj, ko gre delo v tiskarni bolj počasi, moramo prositi sodelavce, da spise namenjene za prvo prihodnjo številko (n. pr. septembrovo) pošljejo že do 1. dne prejšnjega mesca (1. avgusta).

Kje so poročila o treznostnih odsekih? Silno malo jih je prišlo. Pošljite jih še ta mesec, kjer imate kaj poročati. Vsaj število udov. Prihodnjič jih objavimo.

Glasilo Misijonske zveze.

Gorečnost za misijone.

Misijoni so nekaj takega, kar mora vsako verno katoliško srce vžgati. Toliko milijonov je na svetu še nevernikov, ki ne vedo nič o pravem Bogu, o Jezusu, o Mariji, o sv. Rešnjem Telesu, o sv. maši, o nebesih in o drugih rečeh, ki so nam najdražje in za vsakega človeka najvažnejše. Mi živimo tukaj v duhovnem izobilju, pri pogrtnjenih mizi, oni stradajo najpotrebnejšega. Kako bi jim mogli kaj pomagati? Ta misel, da je tu pomoč potrebna in nujna, vsakega vernega katoličana privzdiga in podžiga.

1900 let se evangelij že oznanjuje po svetu, a do njih še ni prišlo to oznanilo, še ni prodrlo solnce resnice. Kdaj se bo vendar to zgodilo? To gre vse prepočasi. Požurimo se vendar!

Požuriti se je treba toliko bolj, ker so medtem stopili na to polje misijonsko tudi drugi, ki prinašajo resnico pomešano z zmoto in sejejo pšenico z ljuliko vred. To so krivoverci, protestantje. In ti so tako delavni in požrtvovalni, da če ne bomo katoličani napeli vseh moči, nam bodo polje prevzeli, žito poželi, mi pa bomo pobirali samo ostanke.

Iz teh prevažnih razlogov je misijonska misel zadnje čase vžgala ves katoliški svet. Tudi nas Slovence je vžgala. Kako bi ne? Kdor sam ceni deco, kdor Boga ljubi, kdor želi zveličanja duš, mora biti vnet za to, da se vera širi in kar najhitreje širi po svetu; in kar more, tudi sam rad pripomore k temu, da bi se to zgodilo.

Misijonska misel je torej prevzela srca vernih Slovencev. Zato so se tako hitro oprijeli misijonske mašne družbe; ne samo zato, ker se sv. maše berejo, marveč tudi zato, ker preostali denar gre za misijone. — Vendar gorečnost ni povsod enaka in bi se dala še močno razplamtiti.

Ali ste brali nedavno tukajle poročilo iz Žalini? Ali poznate vi kaj žalino? Težko, da bi jo poznali, če se ne vozite slučajno po dolenski železnici mimo nje. Mala fara med Grosupljem in Višnjo goro z enim samim duhovnom je to. Pa ste brali, koliko so darovali ti dobri ljudje v kratkem času za misijone? Celih 8000 K. 17 oseb je darovalo po 200 K in so postali ustanovniki Misijonske zveze.

Ali pa berite v današnji številki med Marijinimi družbami dopis iz Hinj! »Z neverjetno lahkoto,« pravi dopis, so dekleta razumele, kako je misijonsko delo važno in kako lepo in potrebno bi bilo, da tudi mi Slovenci postavimo zavod, iz katerega bodo šli po svetu apostoli resnice božje. »Z neverjetno lahkoto.« Verjamemo. To je lahko razumeti. Ljudem je treba samo povedati in spodbuditi jih, pa razumejo in tudi žrtvujejo.

To, kar se je zgodilo v Žalini in Hinjah, bi se lahko zgodilo povsod. Vsaka Marijina družba bi lahko postala ustanovnica Misijonske zveze z 200 K. Mnoge družbe so večje od hinjske in bi lahko postale — če ne na-

enkrat, pa sčasoma — večkratne ustanovnice ali celo utemeljiteljice s 1000 kro-nami. In v vsaki župniji se bodo dobili kakor v Žalini ljudje, ki bodo radi darovali po 200 K in še več za tako lepo reč.

Posebno misijonskega zavoda ali misi-jonišča nikar ne pozabite! Ta naj vam bo vedno v spomin! Ta bodi naše mirovno svetišče, ki ga moramo po vojski postaviti. To naj bo srčna zadeva vseh vernih Slo-vencev!

Ko bi bili povsod tako goreči za misi-jone kakor so v Žalini, imamo zavod brž skupaj.

Povedati pa je danes treba, da ne bomo postavili le enega misijonskega za-voda ampak kar dva. Enega za misijonarje med pogani, drugega za med razkolniki. Sprva se je mislilo, napraviti en zavod z dvema oddelkoma. Ker pa trdijo modri možje, da bi to težko šlo skupaj pod eno streho, morata biti pač dva zavoda. To hočemo napraviti v družbi s Hrvati. Hrva-tov je več kakor nas in tudi denar imajo, samo misijonska misel pri njih še spi, jo treba šele vzbuditi.

Eden torej bo za misijone med raz-kolniki. Da, razkolniki! Tudi ti nam mo-rajo biti pri srcu, še posebno, ker so nam tako blizu. Zdaj se toliko govori in piše o združenju Slovencev, Hrvatov in Srbov. Pa veste, kaj nas in kaj še posebe Hrvate loči od Srbov? Samo vera; jezik je isti kakor hrvaški. A tudi v veri je silno malo razlike. Ko bi le papeža priznali za po-

glavarja, pa smo v vsem skupaj. — O dragi ljudje, to je zdaj silno važna zadeva, ko se toliko govori o narodnem združenju. Ko bi se mogli tudi versko združiti, kaka sreča in kako veselje bi bilo tol! Do vojske ni bilo veliko upanja za to, — zdaj pa je upanja več. Da, prvi znak zbližanja se je že pokazal. Seveda ne bo šlo tako hitro; a nemogoče ni, da bi ne šlo.

To je velevažna zadeva, za katero je treba zdaj začeti moliti, veliko moliti, da bi dal Bog in ljuba Mati božja, da bi se to zgodilo.

Misijonska misel je torej krasna misel, ki mora vžgati vsako katoliško srce. Kjer še ni vžgala, naj vžge! Ne pozabite našega mirovnega svetišča — misijonišča, oziroma obeh mi-sijonišč! Posnemajte Žalino! Marijine družbe posnemajte hinjsko!

Kaj ste naredili z nabiralno polo, ki ste jo dobili v majevi številki za to? Ste jo že izpolnili in odposlali? Če ste jo pa kam založili, jo poiščite in izpolnite! Kdor pa nerad nabira, se pa lahko »odkupi«, s tem da sam da večjo vsoto, ki bi jo sicer nabral. — Da ne bo kake zmote, treba pripomniti, da bo ta zbirka zaenkrat za zavod za poganke misijone.

Pridi Sveti Duh; napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni! — Pošlji svojega Duha in prerajeni bomo in prenovil boš obličje zemlje!

Tudi lep zgled!

Iz škofje Loke. Naš misijonski odsek živi šele komaj pet mesecev, pa se že ponaša z vsoto 1600 K, ki so jo članice nabrale za razne misijone (s prodajo koledarjev, razgled-nic, časopisov in raznega misijonskega blaga). Pristopili smo tudi kot ustanovni član k novi slovenski Misijonski zvezi in k Misijonski mašni družbi, tako da so članice deležne tudi milosti vsakdanje svete maše, ki se opravlja

v ta namen v Ljubljani. Članice so dale kr-stiti oziroma so odkupili že sedem poganških otrok, nabrale več sto svetinjic, rožnih ven-cev, podobic in več 100.000 znamk. Odsek zbira ravnokar slovensko misijonsko knjižni-co. Vse življenje se osredotočuje okoli me-sečnih predavanj, h katerim prihaja vedno več članic. Bog blagoslovi naše delo!

Naročnina znaša za celo leto K 4—, za pol leta K 2—. Posamezne šte-vilke stanejo 50 vin.

molijo po namenu sv. očeta. — V tistih farnih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od danes popoldne pa jutri do polnoči. Pogoji kakor 1. in 2. avgusta.

4. **Nedelja, prva v mesecu.** Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

7. **Sreda. Sv. Kajetan.** Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

12. **Ponedeljek. Sv. Klara.** Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; istim vesoljna odveza.

15. **Četrtek. Veliki Šmaren.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; g) udom bratovščine za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; k) tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

16. **Petek. Sv. Joahim.** Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

17. **Sobota. Sv. Rok.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 12. dan.

19. **Ponedeljek. Sv. Ludovik, škof.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 12. dan.

22. **Četrtek. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce.** Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

24. **Sobota. Sv. Jernej.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. **Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ludovik, kralj.** Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

28. **Sreda. Sv. Avguštin.** Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

Darovi.

Za odkup pog. otroka z imenom Bernardka — neimenovana iz Polh. Gradca 24 K. — Jedrt Triller, Stara Loka, za odkup poganškega otroka z imenom Peter, 30 K.

Za balkanske misijone. Ambrožič Jakob, Polhovgradec, 25 K 10 vin.; dr. Matija Lavenčič, c. kr. sodnik v Podgrađu, Istra, 10 K; Marijina družba, Brežice o. S., 17 K.

Za krst zamorskih otrok. Neimenovana, na ime Jožef, 60 K; Nose Marija, na ime Barbara, 20 K; Sever Jera, na ime Alojzij, 20 K; Sever Marija, na ime Marija, 20 K; Sever Teresija, na ime Veronika, 20 K; Franciška Pristov, Zabrezovica, na ime Jožef, 40 K.

Za cerkev na Sv. Gori. Jožefa Resnik, Starovin, 20 K.

Za odkup poganških otrok. Vidmar Marija, Kobiljek (z imenom Marija) 60 K; Neimenovana, Srednja vas v Boh. (za dva dečka z imeni Jožef in Anton) 50 K; Andrej Pribac, Šmarje pri Kopru (za dečka in deklico z imeni Andrej in Marija) 56 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Župnija Št. Vid pri Zatičini 50 K; župnija Nova Oselica 40 K; župni urad v Ambrusu 102 K; župnija Adlešiči 12 K.

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

Karmeličanke božjega Srca Jezusovega Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.

Pozor!

Kdor še ni naročil

Pozor!

„Barve“

za barvanje platna, volne, svile ter za prebarvanje starih oblač, naj ne zamudi si kupiti vnaprej, dokler je še v zalogi črna, modra (plava), rdeča, zelena, siva, rujava in lila, prve kakovosti, preizkušena znamka »Tekla« v zavitkih po 60 vinarjev. — Dobi se pri trdki

Karl Loibner-Celje pri „zvoncu“

Izvršujejo se tudi poštna naročila. — Vsakemu naročilu se pridene slovensko navodilo.

Zastonj in poštne prosto

dobi vsak na željo moj glavni katalog s ca 4000 slikami ur, srebrnine, zlatnine, godbenih in brivskih predmetov. Šolske in kon-

certne violine po K 12, 13, 16, 18, 22, 30, 40 in više. Dobre harmonike à K 8, 10, 12, 14, 16, 22, 30, 40, 50, in više. Zamena dovoljena ali denar nazaj. — Pošiljatev po povzetju ali predplačilu.

Razpošiljalnica.

JAN KONRAD c, in kr. dvorni dobavitelj,
Most (Brüx) štev. 1752, Češko.

500
kron

2977

Vam plačam, ako Vaših kurjih očes, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s koreninno, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam.

Cena lončku z jamstvenim pismom K 2-75, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY, Kaschau** (Kassa) L, poštni predal 12/668, Ogrsko.

Ročni mlin za žito!

(zakonito zavarovan)
Le za razprodalce
prospekti zastopni

Moj izvrstni ročni mlin za žito je izboren za debelo in fino

no mleto vsakokratnega žita, je priprosto pa trpežno izvršen s izmenjajoč. mlevnimi ploščami iz trdega materiala in skoro neporušen tudi pri največji porabi. Neobhodno potreben za vsako gospodinjstvo. Model 4 s vrtilom za mali obrat, teža 7 kg K 100.—, Model 5 s gonilnim kolesom za večji obrat okoli 12 kg

K 120.—, Razpošilja z Dunaja proti predplačilu sneška glavno zastopstvo **MAX BÖHNEL**,

Dunaj IV. Margaretensir. 27.

Razširjajte „Bogoljuba“!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4 %** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljšje.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1917 nad 34 milijonov kron.